

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 18:

AURORA BOREALIS

När Aurora vaknade kände hon sig fortfarande mycket trött, trots att hon hade sovit djupt de få timmar som hon hade fått sova. Trots hennes trötthet visste hon att hon inte kunde ligga och dra sig. Det var en ny dag nu, en dag som skulle förändra hennes liv fullständigt och för alltid. Trots att tiden nu hade runnit ut för henne och Cogo ville hon inte slösa en enda sekund som de kanske hade kvar tillsammans. Att somna om en stund till var inget alternativ.

Fortfarande dåsig lade sig Aurora på sidan och sträckte sig efter honom. Trots täcket kände hon sig aningen frusen och sökte instinktivt efter Cogos värme. Detta hade varit första gången hon någonsin hade delat säng med en annan en hel natt. Som liten flicka hade hon ibland krupit ner vid sin mors sida om kvällarna men hade alltid vaknat upp i sin egen säng morgonen därpå. Att sova en hel natt intill en annan så nära var en ny erfarenhet för henne, främmande men inte alls obekvämt. Och det var inte bara det som hon och Cogo hade delat.

Därför kvicknade Aurora också till omedelbart i förfäran när hon insåg att Cogo inte längre låg i sängen intill henne.

- ”Cogo!?”

Inget svar. Rummet var fortfarande ganska mörkt men inte längre bäcksvart. Soluppgången var inte långt borta. Aurora kunde inte se honom någonstans i rummet. Hon satte sig upp och slängde ifrån sig täcket. Hon flämtade till när hon insåg att även Cogos cyborgrustning var borta. Hade han åter igen gett sig av? Utan så mycket som ett ordentligt farväl, som förra året? Var han oskadd eller hade han tagit skada av att ha varit utan rustningen dessa timmar? Oron och paniken steg i Auroras hjärta. Hennes mediala krafter sa henne att han fanns fortfarande på planeten men det räckte inte för att lugna henne. Tiden hade kanske runnit ut för dem nu men hon ville inte ingå äktenskap med Nehr utan att ha fått se Cogo en sista gång. Snabbt slängde hon på sig ett nattlinne och rusade ut ur sovrummet.

*****

Det var så otroligt vackert!

Hans mörkblå ögon beskådade norrskenet med oupphörlig fascination. Cogo hade stått vid balkongens öppning i nästan en timme nu och tittat upp mot himlen. Han kunde inte sluta bli förundrad. De laddade partiklarna som accelererade genom den övre atmosfären, elektronerna från den närmsta stjärnan som också var Great Kings sol, skapade fantastiska, lysande fenomen på natthimlen. Mestadels var det i gröna färger men ibland även i rosa och t.o.m. i de sällsynta blå färgtonerna. Här uppe i norr, vid den stora pyramiden därifrån galaxenergin generades, kunde man beskåda polarsken likt ingen annanstans i Vintergatan. Med den stundande soluppgången borde det nu vara omöjligt att längre se dessa sken dansa över himlen eftersom solstrålarna alltid genererade starkare

Ljus och på så sätt dolde det svagare, men de här var fortfarande fullt synliga. Great King var en värld likt ingen annan.

Aurora Borealis. Det var den vetenskapliga termen för polarsken hade Cogo under det gångna året fått veta av Doktor Kitty. Under antikens dagar, i den romerska mytologin, var det Aurora, morgonrodnadens gudinna, som färdades i en vagn framför solen. Varje morgon öppnade hon östens portar så att solen kunde nå världen ännu en dag. Symboliken fick Cogo att dra lite på smilbanden. Kvinnan han älskade kunde inte ha getts ett vackrare eller mer passande namn. Likt den mytologiska gudinnan, Prinsessan Aurora hade färdats över himlen, genom halva Vintergatan, för att skänka nytt ljus och värme till dem alla. Med sina unika krafter och goda hjärta hade hon öppnat portarna till en ny dag fylld av hopp och nya möjligheter. Hennes ljus hade fört bort mörkret och skapat försoning. Och nu, likt det vackra, färggranna skådespel som dansade högt där uppe i skyn, var Aurora denna världs och alla världars beskyddare och väktare. Hon fanns där, med sitt ljus, med sin värme, med sin bedårande skönhet och löfte om en bättre värld. Men samtidigt var hon oåtkomlig. Hon kunde bli sedd men inte nådd. Ett kort ögonblick hade han faktiskt äntligen fått komma nära henne, fått älska henne. Men det skulle han aldrig få göra en andra gång.

Tyngd av denna hemska påminnelse sänkte Cogo blicken en aning och blickade bort mot östlig riktning. Det skulle inte dröja många minuter till innan de första solstrålarna skulle bryta upp genom horisonten. Han kände sig förvånansvärt förväntansfull i detta ögonblick. I hela hans liv hade han sett massor av soluppgångar, hemma på Jorden såväl som på andra världar. Var enda en hade han tagit för givet, aldrig riktigt uppskattat deras sanna värde eller skönhet. Inte idag. Idag skulle han inte vara så otacksam eller okunnig. Idag skulle han hjärtligen välkomna solens strålar och värme. Detta skulle bli hans allra sista soluppgång. Och det visste han.

Vad som förundrade honom mest av allt var det oväntade lugn han fann i denna vetskap.

- ”Var är du!? Cogo!?”

Hennes oroliga rop fick honom att rycka till och vända sig om.

- ”Prinsessa!?”

Cogo lämnade dörröppningen till balkongen och skyndade tillbaka in i rummet. Genast såg han Aurora rusa nedför trapporna mot honom. Det vita nattlinnet hon bar täckte henne från axlarna ner till anklarna men lämnade ändå inte mycket över till fantasin. Hennes långa, gyllene hår var rufsigt. Det var uppenbart att hon precis hade stigit ur sängen. Men det var inte så mycket hennes något ovärdade utseende som hade fått Cogo att reagera utan snarare hennes gälla, oroliga röst som hade ropat efter honom.

- ”Vad är det?”

Vid trappans slut stannade Aurora upp helt. Nu när hon fick se honom igen försvann den första skräcken inom henne. Hon borde ha vetat bättre än att tro att Cogo hade försvunnit men han kunde vara oförutsägbar emellanåt och han drog sig gärna undan vid allt för känsliga situationer. De senaste timmarna hade enbart varit starka känslor dem emellan. Hon började gå mot honom igen, betydligt saktare nu än tidigare. Oron att han hade försvunnit var borta men ersatt av en annan som också hade funnits där ända sedan hon vaknat upp ensam. Auroras blick vandrade upp och ner över honom flera gånger. Cogo var åter fullt iklädd sin röd-vita rustning och både såg ut och verkade precis som vanligt. Astrolansen vilade som alltid i hans två hölster. Hennes mediala förmågor, av vad hon

kunde känna hos honom, skvallrade inte heller om motsatsen av vad hennes ögon såg. Cogo verkade må bra. Men hon var tvungen att veta med säkerhet.

- ”Hur mår du?”

Hon behövde inte förtydliga sin fråga. Cogo visste vad hon menade. Och han kunde inte förneka att han högaktade hennes omtanke för honom.

- ”Som ny,” svarade han med ett svagt leende och klappade bröstplåten två gånger. Det hade inte varit några problem alls att ta på sig rustningen igen. Till skillnad från den enorma smärtan och obehaget av att ta av den hade han faktiskt inte känt någonting när alla delar av rustningen åter föll på plats. Den enda märkbara skillnaden var att han åter kände all kontakt med sina förmågor och styrka igen. Precis som Prinsessan hade Cogo varit nervös över vad som kanske skulle kunna hända men den oron hade varit obefogad. Han hade nu burit sin rustning i en timme och även om han inte hade testat alla funktioner så kändes allt helt normalt, som om han aldrig hade tagit av sig den i första taget. Inte för att Cogo just nu brydde sig nämnvärt ifall allt inte längre fungerade. Om så en av hans armar hade trillat av hade han inte längre brytt sig. Men han kunde tydligt se i Auroras blick att hon i allra högsta grad fortfarande brydde sig. Inte alls underligt, hon visste ju inte än vad han tänkte göra.

- ”Säkert?” frågade hon med något darrande röst. När hennes röst darrade gjorde alltid Cogos hjärta det samma. Hon kunde så lätt bryta ner alla hans murar. Och idag, av alla dagar, hade han ingen avsikt att avskärma sig från henne. Inte den oerhört korta tid de hade kvar tillsammans i alla fall.

Han gick lugnt fram till henne och omfamnade henne. Det fanns inte den minsta tvekan hos honom längre. Inte hos henne heller. Trots att han åter bar sin rustning kunde Cogo känna något av hennes varma, mjuka kropp trycka mot hans. Till hans glada förvåning insåg han att Aurora faktiskt höll ett hårdare grepp om honom än han om henne, alltid så försiktig som han visste att han måste vara med hennes spåda fysik.

- ”Jag mår bra, Aurora,” sa han lugnande. - ”Det var inte min mening att skrämma dig. Förlåt.”

Han hade vaknat före henne. Eftersom det hade varit omöjligt att somna om hade han stigit upp och gjort sig redo. Och Cogo hade faktiskt uppskattat denna timme i ensamhet. Att klä sig i sin rustning igen var långt ifrån all förberedelse han hade ägnat sig åt denna tidiga morgon. Fram tills nu hade han behövt vara ensam. När han hade mycket tankar att hantera drog han sig alltid undan.

Han sänkte blicken till henne och för ett ögonblick möttes deras ögon. Och strax därefter gjorde deras läppar detsamma. Kyssen var djup och kärleksfull. Aurora fortsatte att dra honom till sig. Medan de kysstes utstötte hon underbara ljud av glädje och välbehag. Hade hon någonsin blivit så glad över att se honom? Det spelade ingen roll, hennes lycka var hans egen och, utan att skämmas, mottog han hennes kärlek och gav tillbaka så mycket han förmådde. Slutligen, dock, blev de tvungna att bryta kyssen. Men de omfamnade fortfarande varandra.

- ”Jag ville inte väcka dig,” tillade Cogo och gav henne en extra kyss på pannan. - ”Du behöver din sömn.”

Hans ständiga omtänksamhet, hans kärlek, kändes åter igen överväldigande. Vilket också skrämde Aurora lite. Men det hon fruktade var att aldrig mer få ta emot hans kärlek. Nu när hon hade upplevt den, utan hinder eller murar, insåg hon hur beroende av hans kärlek

hon egentligen var. Vilket gjorde deras kommande farväl ännu svårare. Att skiljas ifrån Cogo nu kändes totalt överkligt men var inte desto mindre den bistra verkligheten.

- ”Jag var rädd att du hade gett dig av,” sa hon. Cogo skakade sakta på huvudet.

- ”Inte utan att säga farväl,” svarade han och strök ömsint med handen genom hennes rufsiga hår. - ”Jag upprepar inte samma misstag en gång till.”

Han hade betett sig så idiotiskt när han hade tagit farväl av henne för ett år sedan här på Great King. Det hade varit ett farväl men allt annat än vad han verkligen önskat eller var stolt över. Och hon hade förtjänat bättre. Sanningen var att han hade flytt ifrån henne och sina känslor utan att säga henne vad han verkligen känner eller gett henne chansen att säga något heller. Så skulle det inte bli den här gången. Redan nu var allt så totalt annorlunda. Den här gången skulle han inte gå förrän Aurora visste allt om hur han kände för henne. Och allt som hon kunde tänkas vilja säga honom skulle hon få chansen att yttra. Det var han skyldig henne.

Och även skyldig sig själv.

Det var så lätt att drömma sig bort i hans famn. Som alltid kände Aurora sig fullkomligt säker hos Cogo och här och nu visste hon att hon var i fullständig säkerhet. Men verkligheten krävde alltid att drömmen slutligen tog slut och man tvingades vakna. Mycket motvilligt backade hon ur hans famn och mötte hans blick.

- ”Det är viktigt att ingen ser dig lämna det här huset eller finner dig här,” påminde hon och ansträngde sig för att inte låta lika kall som hennes ordval. - ”Men det är ingen som begär att du omedelbart ska lämna Great King. Du är fortfarande inbjuden till ceremonin.”

Cogo sa först ingenting. Han var allt annat än oberörd av vad hon sa till honom men han bara vände sig om med korsade armar och stirrade framför sig i tystnad. Men slutligen svarade han henne.

- ”Jag trodde att du inte ville ha mig närvarande.”

Det var lika mycket en fråga som ett konstaterande. Aurora märkte i Cogos tonläge hur han försökte kontrollera sina känslor, men till ingen nytta. Hon kände honom för väl. Han var arg. Men framför allt rädd. Han hade också fortfarande ryggen vänd mot henne och hon kunde inte klandra honom. Skamsen över att hennes beslut var tvunget att göra honom så illa slöt hon ögonen.

- ”En hel del har hänt sedan jag sa det där och jag ångrar nu vad jag sa,” erkände hon. Genom hennes mediala förmågor slog Cogos känslor mot henne likt stora vågor ute på havet. Aurora läste honom inte medvetet, hans känslor var så starka i nuläget att de kom till henne ändå. Denna kraftfulla och lika mystiska mediala kontakt som hon hade med Cogo sedan de senaste dagarna verkade bara växa i styrka för varje timme som passerade och det förbryllade den unga drottningen. För sitt inre hade hon kraften att förnimma både händelser, individer och i sällsynta fall även känslor från andra. Men med Cogo var det annorlunda, starkare. Hon hade alltid känt någon form av kontakt ända sedan deras första möte på Månen men det som verkade ske nu överskuggade allt. Det var inte bara att hon kunde förnimma honom så starkt i sig utan det verkade som om hans blotta närvaro stärkte hennes egen kraft! Men vad som var orsaken till varför detta skedde var för henne ett fullständigt mysterium. Dessutom hade hon ingen tid till att fundera djupare och längre på saken. Allt Aurora kunde göra just nu var endast att konstatera att det skedde, och att hennes älskade väns känslor slog mot henne med full kraft. Därför behövde hon inte ens gissa vad han med största sannolikhet tänkte i detta ögonblick.

- ”Men jag tror att mitt ursprungliga antagande fortfarande stämmer; du vill inte vara där,” tillade hon.

Sakta vände sig Cogo mot henne. Han bar ett svagt leende men det var mer sarkastiskt än något annat, och framtvingat.

- ”Ni känner mig väl, Prinsessa,” erkände han och fick plötsligt ett mycket allvarligt uppseende. - ”Men ni ska inte oroa er för mig. Snart nog så behöver ingen av oss oroa sig längre.”

Aurora kunde inte låta bli att darra, trots att det var mot hennes vilja eller förståelse varför. Det var något i Cogos allvarliga röst som skrämde henne. Han talade med en kuslig medvetenhet som hon inte var van vid att höra från hans sida. Och hans mörkblå ögon verkade plötsligt nästan helt svarta, som om han var besatt av något ondskefullt eller att livet självt hade lämnat honom och allt som återstod var en vålnad. Men han var varken ett monster eller spöke. Han var fortfarande mannen hon älskade, hennes vän. Ändock, Cogo var förändrad. Något hade hänt honom och Aurora kände bara obehag.

- ”Vad menar du?” frågade hon oroligt. - ”Du pratar så konstigt.”

Han svarade henne inte, inte med ord. Kanske för att endast enkla ord var inte tillräckligt för att förklara det som Aurora plötsligt kunde förnimma i sitt sinne. Åter igen, hon gjorde inget för att medvetet läsa av honom och det behövdes inte, Cogos sinne låg helt öppet för henne. Han ryggade inte ens undan från hennes ofrivilliga inträde in i hans sinne, gjorde ingenting alls för att stoppa henne. Det verkade som om han t.o.m. ville att hon skulle läsa av hans tankar. Omgående började Aurora önska att han inte frivilligt hade släppt in henne. För det var en obehaglig känsla som mötte henne. Hans hjärta kändes tomt, hans själ förkastad. Cogo, som alltid hade varit så full av livsglädje, verkade nu sakna allt hopp.

Förutom dessa otäcka känslor började Aurora också se bilder av honom inför sin inre blick. De var vaga, något otydliga. Därför visste hon att det var det inget minne hon fick se, det var hans framtid, hans planerade avsikter, en framtid med oändliga möjligheter eller som aldrig kanske skulle existera alls. Därför var bilderna så otydliga, de hade inte hänt än. De fanns endast i hans fantasi, men var för den sakens skull inte mindre viktiga. I dessa bilder befann sig Cogo ute i rymden, inte långt utanför Great Kings atmosfär. Han bar sin hjälm och stod, som alltid, uppe på Starcrow precis bakom cockpit. Astrolansen vilade i hans hölster så han var inte redo för strid. Aurora kände ingen kampvilja eller nyfikenhet inom honom överhuvudtaget, det var det som kändes så ovanligt och så olustigt. Han vände blicken sakta mot Great King, hans ögon var sorgsna men samtidigt beslutsamma. När han tittade ner mot den glänsande planeten kändes det som om han tittade rakt mot henne, in i hennes själ och hjärta. Sedan vände han bort blicken och vägrade se tillbaka. Aurora kunde inte säga varför men att han inte längre tittade mot henne i denna möjliga framtid sårade henne. Men framför allt fylldes hon av djup fruktan.

Aurora tvingade sig ur hans sinne, det gjorde för ont att stanna kvar och titta. Men hon blev i det närmaste chockad när hon insåg att hon inte fullständigt kunde bryta sin mediala kontakt med Cogo! Hur var detta möjligt!? Var det hennes nyfikenhet som hindrade henne från att helt bryta kontakten? Eller var det någonting annat som tvingade henne kvar?

Hon stirrade in i hans mörka blick. Ja, hans ögon verkade verkligen mörkare än vanligt. Men det var ändå bättre än känslan hon hade förnimmat av att han inte längre skulle se åt henne alls. Men även den inre bilden vägrade lämna henne nu. Aurora var inte själv längre i kontroll av hennes egen kraft, den verkade nu kontrollera henne i stället, tvingade henne att se det hon inte ville se.

- ”Cogo, vad är det du tänker göra!?”

Paniken och oron var tydlig i hennes alltid så vackra ansikte. Hon måste ha förnimmat vad han tänkte göra insåg han, åtminstone en del av det. Cogo hade nog övervägt att aldrig låta Aurora få veta. Det var därför han hade uppskattat ensamheten att få tänka i lugn och ro denna morgon. Att fatta sitt slutgiltiga beslut hade varit betydligt enklare än hur mycket han borde berätta för henne om det. Men att lämna henne för gott utan att förklara hur eller varför var ännu värre och betydligt grymmare än nuvarande chocken i hennes blick. Han skulle såra henne, det var han väl medveten om, men hon hade rätt att få veta. Han skulle inte dölja något från henne någonsin igen, aldrig ljuga.

- ”Jag tänker göra det enda som återstår för mig att göra,” svarade han kallt med bestämdhet. - ”När det är gjort kan ni gå vidare, Prinsessa. Så länge jag finns kommer jag att förbli ett hinder för er.”

Medan Cogo talade blev bilderna av hans framtida avsikter allt mer tydliga inför Auroras inre syn. Hon såg Starcrow ta kurs mot Great Kings sol, ganska sakta till en början. Men ju mer hon fick se desto mer ökade det röd-svarta skeppet farten.

- ”Vad är det du säger!?” utbrast Aurora förfärad och skakade på huvudet. - ”Tänker du..?”

Cogo tvekade aldrig när han svarade.

- ”Ja!”

Hans bestämda erkännande bekräftade vad hon fick se av hans avsikter. Bilderna blev allt mer tydliga. Det gick inte att ta miste, Starcrow var på direktkurs rakt mot Great Kings sol. Cogo stod kvar uppe på sitt skepp, som alltid lika nonchalant och elegant smidigt, men han gjorde ingenting för att ändra kurs eller stoppa skeppet. Förfärad och allt mer chockad täckte Aurora sin mun med ena handen. Hon slöt ögonen krampaktigt, hon ville inte se mer! Men det hjälpte inte, hennes förmåga tvingade henne att fortsätta se Cogos avsikter. Varför kunde hon inte sluta se!? Var det för att hon älskade honom så mycket?

- ”Var inte orolig, jag vet precis hur jag ska göra,” försäkrade han. - ”Det kommer att gå fort och smärtfritt. Jag kommer inte ens att hinna känna något.”

Aurora skakade. Alltihop kändes så otroligt överkligt. Cogo sa henne med full övertygelse att inte oroa sig, som han alltid hade gjort varenda gång han hade gjort sig redo att bekämpa det monster eller den fiende som hade velat stoppa dem för att nå Great King. Men det här monstret, den här fienden, var ett motstånd han inte kunde övertyga henne från att inte frukta. För det fanns inom honom, inte där ute.

De hemiska telepatiska bilderna fortsatte att nå fram till henne, starkare och tydligare än tidigare. Han ändrade inte kurs. Han såg inte tillbaka. Great Kings sol kom allt närmare. Slutligen ökade motorerna till full styrka och Starcrow gick in i Crowbältet. När hon såg Cogo försvinna som en komet rakt mot den superheta, glödande stjärnan skrek Aurora i protest rätt ut.

- ”Nej!!!”

Förtvivlad och skräckslagen slängde den unga kvinnan sig om halsen på Cogo.

- ”Nej, Cogo, du får inte!” bönföll Aurora med tårarna rinnande i strida strömmar nedför hennes kinder. - ”Du får inte dö för min skull!”

Cogo flämtade till medan han försiktigt höll om henne. Han kände hur hon skakade medan hon krampaktigt höll tag om honom för att hindra honom att göra det han hade låtit henne få veta. Hennes tårar, så desperata och fyllda av kärlek till honom, blötte ner den vänstra sidan av hans ansikte och hals där hon pressade sig själv mot honom. Han hade räknat med en stark reaktion och protester från hennes sida. Ändå kände han sig nu

överrumplad. Cogo kände sig också rätt usel över att han hade gjort henne så upprörd. Men det kunde inte hjälpas. Och han kunde inte under några omständigheter ge vika för hennes tårar eller hennes bedjande. Inte den här gången. Han fick inte ge efter!

Han tillät henne gråta ut sin förfäran och bearbeta sin chock. Sakta gungande han henne i sin famn och hyschade mjukt i hennes öra.

- ”Att ge mitt liv för er skull är en tanke som är föga okänd för mig,” sa han lugnt. - ”Det har alltid varit en stor ära för mig. Jag har varit beredd att ge mitt liv för er skull enda sedan vår resa hit började. Resan är över för min del nu. Ni måste nu fortsätta utan mig. Det sa ni själv igår kväll.”

Hans avsikt var att lugna henne men det hade den raka motsatsen. Han talade om att avsluta sitt liv som om det vore något aktningsvärt. Men det var det inte. Att vara villig att riskera sitt liv för att skydda en annan var en mycket hedervärd sak. Men att bara ge upp och fly livet var det inte! Och Aurora tänkte aldrig tolerera eller acceptera det Cogo tänkte göra.

- ”Jag menade aldrig att du ska ta livet av dig!” skrek hon ut mellan tårarna. - ”Tror du att det är *döden* jag begär av dig?”

- ”Självklart inte,” svarade han och fortsatte att försöka lugna henne. - ”Det skulle ni aldrig göra.”

Att se Aurora i ögonen just nu gjorde fruktansvärt ont i hans hjärta men Cogo gjorde det i alla fall när hans fingrar försiktigt kupade hennes haka och därmed bad henne att höja blicken till honom. Han var orsaken till hennes sorg och han skulle vara man nog att möta den. Det vita i hennes ögon var i det närmaste blodsprängda. Hon sörjde honom redan innan han hade lämnat henne. Så sätt var han glad att han fortfarande fanns hos henne så han kunde trösta henne, åtminstone en stund.

- ”Ni som har godheten att se det värdefulla i allt liv,” fortsatte han med beundran i tonen. - ”Men jag har inte den gåvan, Aurora. Inte vad gäller mitt eget liv längre.” Han sänkte blicken ett ögonblick.

- ”Jag vet att jag är oerhört självvisk,” erkände han. - ”Men vetskapen om vad ni kommer att göra om bara några timmar dödar mig långsamt redan som det är. Det är oundvikligt.”

Motvilligt släppte Cogo taget om henne. Han ville egentligen det inte, speciellt inte nu när hon verkade så otröstlig, men han kunde inte låta sig påverkas. Inte ens Prinsessans tårar fick hindra honom att utföra sin allra sista plikt.

- ”Hade ni verkligen önskat detta giftermål hade det kanske varit annorlunda,” fortsatte han och backade undan ett par steg. - ”Men ni tvingar er själv av plikt-känsla att göra er olycklig för resten av ert liv och jag kan inte rädda er från detta öde. Förstår ni alls hur värdelös jag känner mig? Hur meningslös hela min existens blir? Jag duger bara till en enda sak och det är att skydda er. Nu är jag inte ens kapabel att göra det längre.”

Aurora skakade på huvudet.

- ”Det är inte alls sant, Cogo,” insisterade hon. Hon stirrade på honom med fasa, fasa över hur han plötsligt betraktade sin egen existens. Hur kunde han värdera sitt liv så lite? Hur kunde han kasta bort precis allting han var, allt han hade lidit och kämpat för, allt han kände? Men hon klandrade sig själv betydligt mer än honom. Hur kunde hon ha missat att inse hur starkt Cogo hade låtit sig själv bli så beroende av henne? Nej, hon hade inte missat det, hon hade bara låtit det ske! Hon kunde inte låta det fortgå. Hon måste stoppa honom!

Cogo lade märke till den plötsligt mer ilskna blicken hos henne. Han hade sett det förr. Det var nästan som om Auroras blå ögon blixtrade till i vrede när hon verkligen blev arg. Trots hennes oskyldiga och fagra utseende och goda hjärta hade Prinsessan ett temperament där under som aldrig borde underskattas. Oftast, när han hade sett denna vrede i hennes ögon, hade det nästan alltid resulterat i att hon hade bestraffat honom med sin Telepati. Nu, liksom då, förtjänade han hennes vrede. Men den här gången hade han en anledning.

- ”Jag vill inte ge er skuldkänslor, Prinsessa, mitt beslut är inte ert fel. Eller ert val,” förklarade Cogo. - ”Och jag gjorde detta val *innan* vi älskade igår kväll. För jag visste vad det skulle innebära att dela en natt med er, vad konsekvensen skulle bli.”

Denna nya chock fick Aurora att högt flämta till. Vad menade han med konsekvens!?

- ”Nu är det gjort och det finns ingen återvändo,” fortsatte han innan hon hann säga någonting. Han log lite blygsamt mot henne.

- ”Men jag är inte alls ångerfull. Eller rädd,” fortsatte han. - ”Vad vi delade i natt var det bästa jag någonsin har varit med om och det är värt att dö för. Jag vill aldrig ha det ogjort.”

Försiktigt närmade sig Cogo henne. Aurora hade sänkt blicken ifrån honom men han visste att hon lyssnade. Så varsamt han förmådde tog han hennes händer i sina.

- ”Jag älskar er helt enkelt för mycket för att kunna leva vidare utan er,” tillade han och kramade hennes händer mjukt.

- ”Sluta!”

Innan han hade hunnit reagera, än mindre förstått hur, hade Aurora dragit undan händerna och slagit till med bägge knytnävarna mot hans bröstkorg. Hon fortsatte att slå flera gånger, det senaste slaget mer frustrerat än det tidigare. Naturligtvis orsakade hon honom varken skada eller smärta men ändå kunde Cogo känna hennes slag genom rustningen. För att vara Prinsessan slog hon nu verkligen riktigt hårt och det förvånade honom. Han greppade hennes händer på nytt för att stoppa henne. Hon riskerade att göra illa sina händer mot hans rustning om hon fortsatte. Han fick stopp på hennes händer men inte på hennes förtvivlan.

- ”Sluta säger jag!” upprepade Aurora och verkade inte ens ha tagit notis om att Cogo hade greppat hennes händer på nytt. Hon stirrade med ilsken blick på honom. Ja, hon bad honom att sluta, att ge upp sina vansinniga planer som skulle medvetet avsluta hans liv. Men betydligt mer än så beordrade hon honom att sluta.

- ”Mina föräldrar gav sina liv för att rädda mig, jag hade inte varit här nu utan deras uppoffring,” fortsatte hon. - ”Men jag vill inte att fler, speciellt dem jag älskar, ska dö för min skull! Min mor och far hade inget val, men det har du, Cogo. Du är fortfarande ung och har så mycket att ge.”

Hennes argument var goda och rättfärdigade. De var också exakt vad Cogo hade räknat med att hon skulle säga. Och han visste redan vad han skulle svara henne.

- ”Om jag inte kan ge det till er finns det ingen mening med det.”

- ”Cogo, du har fel! Fel!”

- ”Fel?”

Cogo kunde inte hjälpa det men hans egen ilska började allt mer tränga upp genom ytan där den ända sedan igår eftermiddag hade legat och tryckt. Just nu påminde Prinsessan honom om varför han var så arg, varför han faktiskt längtade efter döden.

- ”En annan kommer att ta min plats!”

Cogo tystnade. Han hade ärligt sagt vad han tänkte och kände och det var sanningen men insåg att han ändå kanske hade sagt för mycket. Han backade undan en aning igen med sänkt huvud och vände sig om. Han höjde blicken ut mot balkongen och mot utsikten utanför. Solens strålar hade fortfarande inte anlänt men de var inte långt borta nu. Han fruktade dessa strålar lika mycket som han längtade efter dem. Denna hans sista soluppgång.

- ”Han kommer *aldrig* att ta din plats! Jag kommer aldrig att känna för honom som jag gör för dig.”

Cogo suckade djupt. Aurora försökte fortfarande. Och varför skulle hon annorlunda? Men han önskade att hon skulle upphöra med att försöka rädda honom. Det fanns inget mer hos honom att rädda.

- ”Jag vet det, Aurora. Jag vet det nu,” svarade han mjukt och med tacksamhet. - ”Men ändå tar han er ifrån mig. Eller ödet gör det. Det spelar ingen roll. Det kommer att vara över snart i alla fall.”

Fortfarande skräckslagen och förargad betraktade hon honom medan han i sin tur betraktade den stundande soluppgången. Precis som i visionen från hans hemska planer vägrade han nu titta på henne. Aurora var nu verkligen rädd, riktigt livrädd. Vad skulle hon göra? Han vägrade lyssna på hennes bönfällande. T.o.m. hennes order ignorerade han. Om Cogo ville smita ut via balkongen och försvinna för alltid fanns det ingenting hon kunde göra för att stoppa honom. Hon hade sin Telepati och den kunde stoppa honom, men bara tillfälligt. Hon kunde inte plåga honom med outhärdliga smärtor i all evighet, inte var det något hon önskade honom heller. Nej, att fysiskt försöka stoppa honom var för henne totalt omöjligt. Men känslomässigt..?

Med plötslig beslutsamhet knöt Aurora näven. Det förvånade henne hur enkelt hon, också, kunde fatta ett sådant beslut. Kanske blev det enklare när det inte längre fanns andra alternativ?

- ”Om du förföljer det du tänker göra så kommer hela galaxen slutligen att dö med dig.”

Dessa ord var inga som Cogo hade förväntat sig att höra från den unga Drottningen. Sakta vände han uppmärksamheten till henne igen.

- ”Vad menar ni?”

- ”Om du dör av egen hand, Cogo, kommer jag att göra det samma.”

Hon talade i klarspråk och med beslutsamhet. Det fanns ingen tvekan i hennes ljusblå blick. Ändå kunde Cogo inte riktigt greppa vad Aurora precis hade sagt honom. Han blev helt förbryllad. Och samtidigt allt mer orolig. Vad det än var hon menade så bluffade hon inte, det visste han med säkerhet.

- ”Va!? Ni pratar i mössan, Prinsessa!”

- ”Gör jag?”

Det fanns ett allvar hos Aurora, i hennes annars så mjuka röst, som Cogo aldrig hade upplevt tidigare. Hon steg fram till honom, grep tag i hans rustning och bryskt drog honom till sig. Han kunde förvänta sig sådan kraft från en fiende eller från Haka och Djorgo. Men aldrig ifrån henne. Ändå fanns den nu här. Aurora uppvisade nästan samma likvärdiga styrka som hos en man. Var i all världen fick hon denna styrka ifrån!?

- ”Du är inte ensam här om att inte vilja leva utan den andre! Tror du jag vill leva utan dig!?” röt hon med samma bestämda upprördhet och stirrade den unge cyborgern i ögonen. - ”Hur ska jag kunna utföra vad som krävs av mig om jag har ditt liv på mitt samvete? Hur ska jag kunna fortsätta om jag vet att du inte finns mer?”

Cogo gapade förbryllat samtidigt som hennes vackra men nu så hårda, t.o.m. skoningslösa, ögon stirrade på honom. Aurora var en sann kraft av naturen. Men aldrig hade den skrämt honom förr. Den väg som han så bestämt hade beslutat att ta härifrån började nu allt mer och mer försvinna framför hans fötter.

- ”Vad är detta för ultimatum!?” frågade han, både irriterad och skrämmd på samma gång.
- ”Samma ultimatum som du ger mig!” svarade Aurora.

Lika bryskt som hon hade greppat hans rustning släppte hon nu honom.

- ”Har du inte den minsta aning om hur oerhört du nu krossar mitt hjärta, Cogo?”

Hon skakade på huvudet. Hon kunde fortfarande inte begripa det han nyss hade sagt henne, än mindre ville hon förstå det. Men hennes önskan att inte vilja förstå gjorde det inte mindre sant.

- ”Du fattade detta hemska beslut redan igår kväll och du sa ingenting! Och du fattade det *innan* vi..!”

Orden svek henne. Men Aurora behövde inte avsluta meningen. Cogo visste vad hon menade. Hon kände sig sviken. Lurad. Skulle hennes lyckligaste stund i livet visa sig vara falsk?

- ”Hur kunde du göra så mot mig?” frågade hon och besvikelsen, smärtan, var tydlig i hennes allt mer darrande röst. - ”Och bakom min rygg!?”

Hon vände bort blicken. I just denna stund kunde hon inte förmå sig själv att se Cogo i ögonen.

- ”Nej, Aurora!” insisterade han. - ”Jag tänkte alltid berätta det för dig. Men igår kväll kunde jag inte. Det hade inte varit rätt mot er.”

Hans förklaring var ingen ursäkt. Aurora älskade honom verkligen. Cogo kunde och hade gjort henne arg och upprörd många gånger men hon hade alltid kunna förlåta honom, t.o.m. ibland förstå varför han hade gjort henne ledsen. Men det här var första gången som hon inte var säker på om hon kunde förlåta honom. När hon hade trott att de inte kunde komma varandra närmare, när de inte kunde vara mer intima, hade han vilselett henne. Inte av illvilja, det förstod hon. Men han hade ändå vilselett henne, medvetet. Hon ville inte tro det. Desperat ville hon att han skulle säga henne att det inte var så.

- ”Jag trodde vi delade den här natten tillsammans av samma anledning,” sa hon, fortfarande utan att se honom i ögonen. - ”Hade jag så fel?”

- ”Nej!”

Trots att Aurora fortfarande vägrade att se åt honom omfamnade Cogo henne i alla fall.

- ”Snälla, missförstå mig inte..!” bad han. - ”Jag älskar dig, Aurora!”

Så enkelt dessa ord nu kunde lämna hans mun. För bara några dagar sedan hade han aldrig förmått det. Nu stod han inför en ny omöjlig utmaning; att ge henne en vettig förklaring varför han för alltid var tvungen att lämna henne. Och varför deras natt tillsammans hade förseglat hans öde. Trots att Aurora fortfarande inte ville vända blicken till honom fanns det inget annat hos henne som tydde på att hon ringaktade honom. Hon gjorde inget för att dra sig ur hans omfamning. Hon snarare pressade ryggen mot hans bröstorg.

- ”Om det ligger i min makt finns det ingenting jag inte skulle göra för dig!” förklarade Cogo. Hennes gyllene hår vidrörde hans ansikte och han slöt ögonen och njöt av hennes närhet. Var enda sekund nu uppskattade han av hela sitt hjärta.

- ”Allt jag önskar är att se dig lycklig,” fortsatte han i mjuk ton. - ”I natt gav du mig en möjlighet att göra dig lycklig. En ödesdiger möjlighet för min del, det visste jag hela tiden. Men det var det värt. Jag gjorde det för din skull.”

Han talade så kärleksfullt till henne. Ändå orsakade vart enda ord han sa allt mer smärta i hennes hjärta. Detta var precis just det som Aurora hade fruktat att han skulle säga henne, bekräftelsen på det som hon inte önskade skulle vara sant.

- "För min skull..?" undrade hon. - "Inte för *vår* skull?"

Cogo förstod vad hon syftade på. Hennes antydan kunde inte vara mer fel.

- "Det *var* för vår skull, Aurora!"

Hon kanske vägrade att se åt honom just nu men Cogo tänkte från och med nu inte ge henne något val. Försiktigt men ändå bestämt vände han henne mot sig och kupade hennes söta ansikte i hans händer. Aurora såg helt förkrossad ut. Trots det hade han inte längre något problem att se hennes kärlek till honom i hennes sorgmodiga uppsyn.

- "Min kära, älskade flicka..!" utbrast han och kysste hennes panna där hon vanligtvis brukade bära sitt diadem. Med ett svagt leende såg Cogo henne i ögonen på nytt.

- "Du har aldrig varit ämnad för mig, jag har aldrig varit värdig dig," sa han. - "Men du blev min ändå, för ett kort ögonblick. Du ville ha mig så som jag alltid velat ha dig."

Hans egna ord fick honom att flämta till och hans leende spred sig över hans ansikte.

- "Jag har aldrig varit så lycklig..!" utbrast han ärligt. - "Och jag kommer aldrig mer att bli det igen."

- "Det måste inte bli så," svarade Aurora fortfarande insisterande. - "Vad tror du ger mig den största lyckan? En kväll av njutning eller vetskapen att du lever?"

Det var en betydande fråga som inte behövde besvaras. Svaret var uppenbart för dem båda och det gjorde Cogo åter igen osäker på sina egna avsikter. Hans osäkerhet var en chans som den unga Drottningen inte tänkte försitta. Hans osäkerhet bottnade inte i hennes vädjan att han skulle ge upp sina vansinniga planer utan att han själv innerst inne visste hur fel det var av honom att utföra det.

- "Viljan att leva, Cogo, *ligger* i din makt!" fortsatte hon bestämt.

En lång stund sa han ingenting, bara observerade henne under tystnad. Men slutligen skakade Cogo sakta på huvudet. Hans mörkblå ögon kunde inte dölja bedrövelsen som härskade inom honom.

- "Nej, Prinsessa," svarade han och släppte henne ur sin famn. - "Den makten har tagits ifrån mig."

Nu var det Auroras tur att falla i tystnad. Hon tittade på honom nu med allt större häpenhet. Mannen som stod framför henne kände hon knappt igen längre. Var fanns mannen hon älskade och beundrade? Var fanns Cogos stolthet? Hans envishet, hans ovilja att någonsin ge vika mot vad än för motstånd Universum satte i hans väg? Det var borta. Med skrämmande övertygelse trodde han nu på sin egen lögn att hans liv var härmed förverkat. Aurora kände inte längre igen honom. Cogo var en kämpe. Han som stod framför henne nu kämpade inte alls, varken för henne, inte för någonting, inte ens för sig själv. Detta faktum inte bara skrämde henne. Betydligt mer gjorde det Aurora ursinnig! Mest av allt för att han på fullaste allvar trodde att hon bara skulle lämna honom åt detta ovärdiga öde!

- "För bara några få timmar sedan sa jag dig att jag alltid har kunnat lita på dig, att jag alltid vetat att du finns där när än jag behöver dig," påminde hon och hennes röst lät nu allt annat än vänlig. - "Är det så här du återgäldar min tillit? Är den inte mer värd än så här?"

- "Aurora..?"

Hennes ilska tog honom på sängen. Cogo hade inte räknat med att hon skulle göra en sådan här vändning. Men det gjorde hon. Och Aurora pressade vidare. Inte bara för att han gjorde henne upprörd utan också för att hon inte hade något att förlora. Om Cogo insåg det eller inte, Aurora kämpade för hans liv nu, nu när han själv vägrade göra det längre.

- ”Är det så här du vill bli ihågkommen!?! Som en misslyckad cyborg!?”

Cogo flämtade till. Inte bara av förvåning utan också för att han kände sig förnärad av hennes ord. Aurora attackerade en känslig nerv i hans stolthet och hon gjorde det medvetet. Hon visste att det skulle göra ont. Den största förvåningen dock låg i hans egen reaktion; att han faktiskt fortfarande brydde sig om han var ett misslyckande eller inte. Förstummad stirrade han på henne. Varför nämnde hon dessa saker? Varför drog hon upp hans förflutna? Vad hade det med hans sista timmar i livet att göra? Varför ville hon plötsligt såra honom?

Aurora både såg och kände konflikten inom honom. Hon var fortfarande arg men samtidigt mycket lättad. Närvaron av en konflikt i hans själ kunde bara betyda en sak; Cogo ville inte alls dö! Han ville inte alls ge upp. Mannen hon älskade var inte alls redan borta, han fanns i allra högsta grad under all denna rädsla och frustration. Cogo behövde hennes vägledning, som han alltid hade behövt, speciellt den närmsta tiden efter att de hade träffats för över två år sedan. Att påtvinga honom lydnad genom smärta skulle däremot inte alls fungera nu som det hade då. Ingen fysiskt smärta. En mycket starkare och effektivare smärta var sanningen. Och den skulle såra honom. Men om den kunde ge honom insikt och rädda hans liv var det värt det. Dessutom behövde hon säga det till honom för egen del också.

- ”Om du tar livet av dig sviker du inte bara mig och vår kärlek. Du sviker dig själv,” fortsatte hon allvarsamt. - ”Du sviker allt som du någonsin har kämpat för och uppnått. Framför allt sviker du Haka och Djorgo! För att inte tala om Professor Dodge och Doktor Kitty!”

Att Aurora nämnde deras gemensamma vänner, närstående som var den enda familj han hade, fick Cogo att häpna ännu mer. Han ville protestera men kunde inte. Prinsessan hade fullkomligt rätt. Fram tills nu hade han inte ens haft dem i åtanke. Att hon nämnde dem nu gjorde honom oerhört splittrad. Han försökte rygga undan från henne, ignorera sanningen som hon obarmhärtigt tryckte mot honom. Men Aurora lät honom inte dra sig undan. Inte den här gången. Han skulle lyssna till henne om det så var det sista hon gjorde!

- ”Du sviker hela galaxen,” sa hon kallt, men ärligt. - ”Du sviker alla som någonsin har litat på dig. Du slutar som en misslyckad cyborg!”

Hon nämnde det igen. Orden ”misslyckad cyborg” skar som en kniv rakt genom hans stolthet rätt in i hans hjärta. Att de dessutom yttrades av henne var en fullständig chock för honom. Prinsessan Aurora skulle aldrig säga en sådan sak, aldrig! Men det var precis vad hon nu gjorde. Och det var inget tvivel om saken när Cogo mötte hennes blick, hon menade vart enda ord. Hon förolämpade honom, medvetet. Men han var inte blind nog att inte se varför. Ännu var han inte det hon antydde och det var det hon försökte förhindra. Han så önskade att hon bara skulle sluta, för bådas skull. Att hon fortfarande försökte rädda honom skulle bara såra henne själv ännu mer.

Auroras ögon smalnade och hon kände hur hennes ilska steg ytterligare när han sänkte blicken från henne. Hon visste att Cogo lyssnade men hörde han henne verkligen? Hon grep honom hårt i armen.

- ”Du är mer än bara självvisk när du planerar din egen död, Cogo, du är också en ynkrygg!” röt hon. - ”Hör du vad jag säger!?! Du är en ynkrygg! Och det är så ovärdigt dig! Så olikt dig...”

Hans bågige händer knöts i vrede. Hade det varit någon annan än Prinsessan som hade talat till honom på det viset hade Cogo inte kunnat garantera att han hade behållit lugnet. Han skulle aldrig göra en kvinna illa men om dessa ord t.o.m. hade kommit från Haka eller Djorgo hade de åkt på en omgång. Ingen talade så till honom och kom undan med det, ingen någonsin hade det. Förrän nu. Och det var långt mer sanningen i orden som hindrade honom än vem som hade yttrat dem. Aurora provocerade honom, sa honom saker som hon aldrig hade sagt till honom tidigare och som han aldrig trott han skulle få höra från henne. Men sanningen var den att den som verkligen provocerade honom var han själv. Det var sant, han var en ynkrygg. Inte ens när han hade fattat sitt beslut hade han velat se det på det sättet. Han hade valt att se sitt slut som något ärorikt eller i värsta fall något som helt enkelt måste göras, som var bäst för alla. Men Auroras envishet, och hennes goda hjärta, hade tvingat honom att inse att det fanns inget ädelt i det han tänkte göra. Han fegade ut, det var hela sanningen, och han skulle aldrig bli ihågkommen som den mäktige cyborgens som han alltid hade ansett sig själv att vara. Men hans egen storhet och gamla triumfer spelade nu ändå ingen roll för honom. Hon kunde kalla honom en misslyckad ynkrygg hur mycket hon än ville. Det sårade, t.o.m. kränkte honom, men det skulle ändå inte förändra hans beslut.

Han vände blicken till henne på nytt och nickade.

- ”Ni har helt rätt, Prinsessa. För hela min existens är nu totalt olik mot hur den brukade vara. Normalt fruktar jag ingenting men jag tvingas nu in i en framtid jag vet att jag varken kan eller vill möta. Det liv jag har haft det senaste året... jag kunde ha fortsatt så. Inte med glädje men jag hade kunnat det. Men nu, när Nehr är inblandad och efter den här natten vi två har delat, är allt meningslöst...”

- ”Du är varken meningslös eller värdelös, Cogo,” insisterade Aurora och hennes tonläge mjuknade något. - ”Du ger mig så mycket mer än vad du tror. Ditt mod och integritet inspirerar mig. Du delar hjärtligen med dig av din enorma styrka till mig och jag menar inte enbart den fysiska. Jag vet att jag inte alltid har visat det men ditt fria, skrupelfria sinne får mitt att vilja bli det samma. Tack vare dig ser jag allt mer på Universum med allt mindre naivitet och med ökande klarhet. Men framför allt har du gett mig villkorlös kärlek. Jag har inte upplevt något liknande eller lika starkt sedan mina föräldrar levde.” Hennes ord var inte längre smärtsamma, snarare så kärleksfulla som ord kunde bli. Han inspirerade henne, sa hon. Det var nog en av de största komplimanger Prinsessan någonsin hade gett honom. Allt mer gjorde hon det svårare för honom att förfölja det han ansåg att han måste göra innan dagen var till enda.

- ”Jag vet att jag aldrig mer kommer att få uppleva något så fint som det jag har upplevt med dig, men det är ändå värt att leva vidare för!” fortsatte hon. - ”Men om du väljer att dö på det här viset gör jag det samma. Jag menar allvar; om du lämnar mig så här kommer jag att följa dig.”

Åter igen fick hon honom att häpna. Cogo hade för ett ögonblick trott att hon hade slutat överväga det där, men han hade fel.

- ”Prinsessa...? Ni kan inte... Ni får inte!”

- ”Inte?”

Den unga Drottningen lade armarna i kors.

- ”Och hur hade du tänkt hindra mig om du inte längre finns?” frågade hon tillbaks.

Denna motfråga gjorde Cogo fullkomligt stum. Samtidigt gick det allt mer och mer upp för Aurora att han inte hade tänkt igenom sitt beslut lika väl som han först hade gett sken av. Ytterligare ett bevis på hur galna hans avsikter var. Det var mycket som han inte hade övervägt och en efter en bröt hon ner hans argument. Det var enda sättet att stoppa honom, att rädda honom. Och än var hon långt ifrån säker på att hon hade lyckats.

- ”Jag är inte ond på dig, Cogo,” fortsatte hon mjukt. - ”Tro mig, jag känner ditt lidande. Men jag måste få dig att förstå. Kasta inte bort din storhet, ditt liv på det här sättet.”

Ömsint lade hon bägge sina händer mot hans kinder.

- ”Jag älskar dig, Jan Cogo.”

För en sekund sänkte hon blicken och suckade åt sig själv.

- ”Så många gånger jag borde ha sagt det till dig...” erkände hon skamset innan hon mötte hans blick på nytt. - ”Jag älskar dig. Din styrka är min styrka. Du anar inte hur mycket jag fortfarande behöver dig, även om vi aldrig mer ens skulle se varandra igen.” Sakta skakade Cogo på huvudet.

- ”Jag förstår inte...” stammade han fram. - ”Hur då? Varför?”

Aurora flämtade till av glädje. Vid Gud, Cogo frågade henne varför! Det betydde att han äntligen lyssnade!

- ”Helt enkelt för att du finns,” svarade hon med ett varmt leende. - ”För att du ser mig, för att du förstår mig. För att du älskar som jag. Du förde mig hit, Cogo; du, Haka och Djorgo. Men för den sakens skull är vår resa inte alls över, inte för någon av oss. Nya resor väntar oss. Vi reser bara inte tillsammans längre.”

- ”Prinsessa, snälla...”

- ”Jag måste veta att du finns någonstans där ute. Hur ska jag annars kunna gå vidare?”

- ”Jag kan inte!”

Han vände sig om och drog sig snabbt närmare balkongen. För ett ögonblick blev Aurora rädd att Cogo skulle ge sig av. Om han gjorde det skulle det vara försent. Men han stannade precis framför dörren, som om han var medveten om hennes rädsla för att han skulle fly sin väg.

- ”Aurora, snälla, be mig inte att inte göra det,” bad han och knöt nävarna åter igen i frustration. - ”Vad som helst men inte det! Jag vill inte leva längre när jag vet att ni... och han..!”

Det var hela sanningen, varken mer eller mindre. Han hade försökt ge det ett ädlare skäl men det var ändå Prinsessans fästman och tillika blivande make och ingenting annat som tvingade honom att fatta sitt beslut. Ett faktum som aldrig hade varit dolt från henne.

Aurora visste varför han planerade att göra detta, det hade hon gjort hela tiden.

- ”Cogo, se på mig!”

Aurora skyndade fram till honom. När hon lade handen på hans vänstra axel märkte hon hur hela hans kropp skakade; skakade av ilska, frustration och av ren bedrövelse. Så starka känslor härjade inom honom så han knappt längre visste hur han skulle hantera dem alla.

- ”Snälla, se på mig,” bad hon och lade sin vänstra hand mot hans kind. Motvilligt gjorde han som hon bad om. Det fanns tårar i Cogos ögon men de föll inte. Det var nästan som om han inte tillät sig själv att gråta.

- "Låt inte din svartsjuka ta över ditt förstånd. För det är din svartsjuka och ingenting annat som har fattat ditt fatala beslut," förklarade Aurora. - "Låt inte ditt liv komma till ända p.g.a. ett sådant oerhört felaktigt misstag. Du är betydligt klokare än så här. Det finns fler än jag som behöver dig och dina unika förmågor. Ditt liv är inte alls värdelöst, tvärt om. Du har kommit så långt, du är numera ett föredöme för andra."

Cogo kunde inte hålla tillbaka sin fnysning. Nu var hon allt för vänlig mot honom.

- "Det känner jag mig inte som..." muttrade han.

- "Men det är sant!" insisterade Aurora. - "Och jag vet att du vill leva! Men du måste släppa taget om mig nu."

- "Nej..!"

Bara några minuter tidigare hade han varit så säker. Och med bestämdhet hade han intalat sig själv att inte låta henne få honom att ändra sitt beslut. Nu var han skakad i grunden, villrådig och förvirrad. Prinsessan hade en så stor makt över honom, inte alls den sorts makt som från en despot utan helt och hållet den makt som bara kärlek kan framkalla. Han var ingen slav till henne eller hennes makt. Han var helt enkelt bara hennes och han valde det frivilligt. Cogo hade avgett ett löfte den dagen de hade träffats på Månen, att beskydda henne. Var enda dag sedan dess hade han lojalt och hjärtligen hållit sitt löfte. Aurora kunde be honom att släppa taget om henne, t.o.m. beordra honom att släppa taget, han skulle ändå aldrig göra det. Att ge sig av var inte det samma som att släppa taget om henne, att sluta älska henne. Ingenting, absolut ingenting, kunde få honom att sluta älska henne.

Därför kunde han nu heller inte låta bli att sträcka sig efter henne och omfamna henne.

- "Jag överger er inte! Aldrig!" utbrast han envist medan han höll henne nära.

- "Men Cogo, det är ju precis *det* du gör om du tar livet av dig. Du lämnar mig kvar här ensam."

En total tystnad inföll i rummet. Cogo kunde inte ens höra sina egna andetag. Andades han ens? Orörlig fortsatte han att hålla Aurora intill sig. Hon höll lika kärleksfullt om honom också och hon vilade huvudet mot hans röd-vita rustning. Han kände hur hon andades men han kunde inte höra det. Han kunde inte höra någonting förutom ekot av hennes senaste ord.

Plötsligt kände han sig otroligt frusen och han darrade. Cogo stirrade framför sig som om svaret han sökte fanns att finna på väggen framför honom. Men det enda svaret som stod att finna var det som Aurora precis hade gett honom. Hon hade rätt. Fullständigt rätt. Och själv hade han inte alls uppfattat saken så. Inte förrän nu. Om han tog sitt eget liv *skulle* han överge henne. Det yttersta sveket han kunde begå mot henne.

Insikten gjorde honom illamående. Hur kunde han ha missat, och så gruvligt, denna sanning? Var det för att han i sin svartsjuka hade trott att Lord Nehr, som hennes make, skulle på alla sätt ta hans plats och att Prinsessan aldrig mer skulle känna sig ensam? Så enfaldigt dum han var! Hon hade haft rätt om det också; hans svartsjuka förblindade honom, t.o.m. mot det mest uppenbara. Han visste bättre än så här, visste bättre än att underskatta Prinsessans godhet och hennes kärlek till honom. Cogo kunde lämna henne bland en miljon människor, han skulle ändå känna sig ensam om inte han fanns där hos henne. Han förstod det nu. Prinsessans ord fick honom nu att även känna hennes känslor, inte bara hans egna.

Men alternativet var inte alls mer lockande heller. Vad Aurora bad honom om, om han valde livet framför döden, var lika skrämmande. Om han valde att leva innebar det ett liv av ständigt lidande och hjärtesorg, ett krossat hjärta som skulle fortsätta att slå tills hans

sista andetag, allt till ingen nytta. Cogo ville inte leva så. Därför var just döden så lockande, så befriande. Han skulle inte få lida mer, inte tvingas känna alla sina känslor, sin svartsjuka och oro. Livet hade lurat honom. Han mötte nu en fiende som äntligen hade visat sig vara honom övermäktig. Varför kämpa mot något då man var dömd att misslyckas? Cogo hade ofta sagt precis detta till hans fiender och motståndare. Nu visste han hur det kändes att stå på förlorarens sida. Naturligtvis hatade han att ge upp! Det var mot hans natur och dessutom generande. Men det fanns ingenting för honom att vinna den här gången. Ingenting så länge som Aurora förblev olycklig. Och hon skulle bli olycklig med Nehr, det kunde hon inte förneka. På flera sätt hade hon redan erkänt detta faktum för honom ända sedan igår kväll. Att hon skulle gifta sig med en annan var smärtsamt nog att acceptera. Att hon tvingade sig själv att gifta sig p.g.a. hennes plikt att skydda galaxen var än värre. Nej, Cogo kunde inte stanna kvar i detta liv, i denna eländiga existens, och se på. Speciellt inte efter denna natt som han hade delat med henne. Det var det som han hade förstått att det skulle leda till om de blev älskande. De båda var bara lyckliga om de fick vara tillsammans, deras natt tillsammans hade för alltid förseglat detta öde till fullo. Därför var också hans framtid omöjlig. Och om han försvann kunde Prinsessan så småningom gå vidare. Det hade i alla fall varit Cogos tanke. Nu visste han inte längre vad han skulle göra. Han visste inte ens längre vad han egentligen kände. Han stod stilla och fortsatte att hålla om den unga kvinnan han älskade. Inombords rådde det fullständig desperation. Han var så arg på livet att han nästan kunde känna smaken av döden. Samtidigt insåg han nu att om han valde som han hade tänkt skulle han göra Aurora betydligt mer olycklig än vad Nehr någonsin skulle göra.

I hans högra ögonvrå kunde han ana den allt mer kommande soluppgången. De första solstrålande skulle träda fram över horisonten vilket ögonblick som helst. Deras tid var nu snart helt förbi. Vad skulle han göra? Han kunde inte fortsätta att vela fram och tillbaka så här, han måste fatta ett slutgiltigt beslut. Men vilket av dem?

Aurora höjde blicken till honom. Tydligt kunde hon se Cogos obeslutsamhet och hon kunde med lätthet känna den i hans själ. Men att han fortfarande verkade överväga att göra det otänkbara skrämde henne. Vad mer kunde hon göra för att övertyga honom att leva? Vad mer?

Den unga Drottningen sjönk ner på knä framför honom. Desperat greppade hon hans händer.

- ”Jag ber dig på mina bara knän; var stark för min skull en sista gång. Visa det mod jag vet att du har.”

Cogo stirrade ner på henne med uppspärrade ögon. Förbluffad gapade han inför vad hon så oväntat tog sig för. Aurora bönföll honom!?! Hon, Drottning av Vintergatan, knäböjde inför honom!?! Det var hans plats att knäböja inför henne, inte tvärt om!

- ”Prinsessa..!?! Vad gör ni!?!”

Hon ignorerade hans fråga. Cogo hade alltid satt henne på piedestal men hon var inte mer värd än honom. Det fanns ingen skam i att tiggas vid hans fötter för hans liv. Snarare, den enda vanäran var att inte göra det!

Hon greppade hans händer ännu hårdare.

- ”Låt inte vår kärlek dö här och nu,” bad hon med darrande röst. - ”Låt den få leva.”

I samma stund lystes hela rummet upp av de första strålarna från solen. Cogo kände dess värme träffa hans ansikte. Med tårfylld blick tittade han ut mot balkongen på hans högra sida, ut mot horisonten. Solens siluett steg långt där borta i fjärran. Allt mer ljus och

värme sköljde över honom för varje passerande sekund. Det var en vacker soluppgång. En ny dag hade anlänt. En ny dag av hopp och möjligheter, inte död. Aurora greppade hans händer allt hårdare.

- ”Du får inte dö!” bad hon förtvivlat. - ”Jag ber dig..! Snälla Cogo...”

Med en djup suck gav den unge cyborggen efter. Men han kapitulerade inte inför dödens slutgiltiga handslag som han först hade trott. Han gav med sig inför hennes knäböjande vädjan, inför hennes tårar, hennes kärlek. Han gav efter för det ljus och den värme som denna nya gryning förde med sig, för detta ljus och denna värme som var Aurora. Om han svek henne, om han övergav henne, skulle det aldrig mer bli någon mer gryning som denna, inte för någon. Han skulle få betala ett högt pris för detta, han skulle få lida resten av livet. Men Cogo älskade henne högre än den smärta han för alltid skulle utsättas för. Han var en man, trots allt, ingen ynkrygg. Aurora hade påmint honom om det. Och hon hade gett honom tillbaka hans heder. Han hade fattat sitt slutgiltiga beslut.

Sakta slöt han ögonen och drog ett djupt andetag.

- ”Jag lovar,” svarade han.

Hon stirrade upp mot honom. Auroras ljusblå ögon var tårfyllda men också fyllda av nytt hopp.

- ”Gör du?” var hon tvungen att fråga för att vara säker på att hon hade hört rätt. - ”Lovar du verkligen att inte göra något dumt?”

Cogo förde henne upp på fötter igen. Aurora skulle inte knäböja eller tigga inför honom längre. Han såg henne djupt i ögonen och höll hennes händer i sina.

- ”Jag svär på min kärlek till er,” svarade han ärligt. - ”Jag ska inte svika er. Ni kan lita på mig, som ni alltid har gjort. Jag ska leva, för att ni ber mig att göra det.”

Hans löfte fyllde hennes ansikte med glädjetårar. Hans sinne var ärligt mot henne, hennes förmågor läste av honom med klarhet. De hemska visionerna från hans framtida avsikter fanns inte där längre, de var helt borta. Detta var ingen lögn eller bluff. Han hade verkligen ändrat sig. Cogo skulle leva. Hon hade räddat honom.

Nej, han hade räddat sig själv!

Överlycklig och lättad omfamnade Aurora honom.

- ”Älskade... tack!” utbrast hon. Vad hon hade begärt av honom var inget mysterium. Och hon hade begärt mycket. Att tacka honom var det minsta hon kunde göra för honom.

Hennes omfamning och älskvärda tacksamhet bröt ner det allra sista av Cogos murar. Chocken och insikten av att hans liv inte alls skulle ta slut idag fick honom att brista ut i tårar. Fram till nu, genom att planera sitt eget självmord, hade han undvikit sina egna känslor till viss mån. Nu, efter det givna löftet att leva vidare för hennes skull, fanns det inte längre något sätt att undvika känslorna eller konsekvenserna. Aurora hade förutsett hans reaktion och höll om honom i ett stadigare grepp.

- ”Jag har dig, Cogo. Jag har dig,” försäkrade hon mjukt. Och hennes vän behövde hennes försäkran. Cogo klamrade sig fast vid henne. Han kippade efter andan medan hans sanna förtvivlan allt mer visade sig. Hon hade haft så rätt! Han ville leva. Han kunde inte förneka det för sig själv längre. Och nu förstod han hur nära han faktiskt hade kastat bort allting. Men det innebar fortfarande att han nu måste möta det som hade tvingat honom att överväga självmord i första taget.

Aurora hjälpte honom till närmsta soffa där de båda satte sig ner. Cogo fortsatte att klamra sig till henne och grät i det närmaste okontrollerat i flera minuter. Hon lät honom gråta. Hela tiden hade hon känt hans frustration och hur mycket han behövde släppa den

fri. På många sätt kände den unga Drottningen likadant. Hon hade gråtit sig till sömns många gånger det senaste året, tills hon nu inte orkade gråta längre. Hon kände åtminstone en liten tacksamhet över att hon kunde vara här för Cogo och trösta honom. Ingen hade funnits här för henne när hon hade behövt det.

Han andades mer regelbundet igen, han hade lugnat sig något. Men hans tårar föll fortfarande. Cogo verkade otröstlig men det skulle han inte förbli i all evighet.

- ”Det kommer att bli bättre med tiden, det jag lovar jag dig,” förklarade Aurora och strök honom genom håret. - ”Livet går vidare.”

Det lät alltid så bra när man sa dessa ord. Men hur kunde man verkligen veta om det skulle bli sanning? Aurora hade intalat sig själv detta så mycket att det nästan hade blivit ett mantra vid det här laget. Och tillslut hade hon börjat tro på det. Men att känna och uppleva Cogos förtvivlan påminde henne om det som hon försökte att dölja från sig själv. Hans närvaro de senaste dagarna hade tvingat henne att känna efter vad hon egentligen kände om vad som väntade henne och det var både befriande och skrämmande.

Hennes mjuka fingrar som smekte hans hår var underbara! Hon försökte uppmuntra honom och han var inte otacksam. Men Cogo mindes hur miserabel han hade känt sig det senaste året hemma på Jorden, långt borta ifrån henne. Och vad som väntade nu var betydligt värre. Fram tills nu hade hon åtminstone varit glad. Och säker. Det var betydligt mer hennes framtid än hans egen som han var orolig för.

- ”Livet kommer att bara vara en klocka som tickar. Inget mer,” muttrade han.

- ”Inte om du minns vad vi har, du och jag.”

Han mötte hennes ljusblå ögon med fördran. Auroras lugn i denna situation var beundransvärd. Men han kunde ändå lägga märke till hennes oro under den lugna fasaden.

- ”Jag menar det verkligen, jag behöver dig, Cogo, nu mer än någonsin,” fortsatte hon, lättad över att hon åter hade hans fulla uppmärksamhet. - ”Och det är inte bara faktumet att jag vet att du finns i livet, jag kan faktiskt känna dig inom mig, t.o.m. över stora avstånd numera. Och ofta kommer det till mig utav sig självt, jag behöver inte göra någonting.”

Aurora pausade, hon var medveten om hur underliga hennes ord var. Men det var sanningen och ingen av dem hade något att förlora på att dela den nu.

- ”Jag förstår inte hur eller vad det egentligen är, detta går både djupare och bortom min Telepati... men jag känner dig,” fortsatte hon och mötte Cogos blick samtidigt som hon lade sin hand mot bröstplåten på hans rustning. - ”Din närvaro, dina hjärtslag... Dina känslor. I vissa stunder är dina känslor lika tydliga för mig som när jag ser dig genom en glasruta.”

- ”Underligt,” svarade han, trots att Aurora inte alls tyckte att Cogo verkade särskilt förvånad över vad hon berättade. Och det var han inte heller.

- ”Inte att ni, med era krafter, Prinsessa, har förmågan ni talar om utan att jag upplever något jag med, precis så som ni beskriver det faktiskt, om er också.”

- ”Du..?”

Aurora spärrade upp ögonen av förvåning. Ändå kunde hon inte helt påstå att hon var förvånad. Fascinerad lade hon sin hand mot Cogos kind.

- ”Du kan känna mig? Inom dig?”

- ”Ja. Som om din själ ibland blir min egen.”

De båda stirrade in i varandras ögon. Lika underligt som det lät förstod båda lika mycket allvaret i vad Cogo avslöjade, även om de inte kunde förstå hur det kunde vara möjligt.

- ”Ända sedan första gången jag såg er har jag känt en kontakt till er och den har bara blivit starkare med tiden,” fortsatte han. - ”Jag kan inte förklara det; det är både fysiskt och känslomässigt. Som om vårt möte alltid har varit...”

- ”Ödesbestämt..!?”

De båda sa samma ord samtidigt. En tillfällighet, kanske. Eller kanske inte? Cogo visste bättre än att allt för naivt ha för stark tillit till tillfälligheter.

- ”Det har alltid känts lika självklart som luften jag andas och min ändlösa kärlek till er,” sa han. - ”Kanske jag borde det, men jag har aldrig ifrågasatt denna förnimmelse jag har till er. Att göra så vore som att bryta mot självaste Universums lagar.”

Aurora log mot honom.

- ”Vår kontakt kommer aldrig att brytas, Cogo. Aldrig... Inte så länge vi förblir sanna mot varandra. Och håller ihop.”

- ”Gör då inte det här, Prinsessa! Gift er inte med den här mannen!”

Han hade kvällen innan lovat att inte nämna saken igen, att inte pressa henne. Men nu när hans planerade avsikter var omkullkastade såg han inte längre en annan utväg. Om Prinsessan krävde av honom att leva vidare hade han faktiskt ett eget krav. Han tänkte i alla fall fortsätta att kräva det, oavsett om hon lydde honom eller inte.

Hans plötsliga utbrott hade fått henne att rycka till. Det hade inte varit hans mening att skrämma henne men han måste göra något. Cogo reste sig upp och började vanka fram och tillbaka i rummet.

- ”Om jag bara kunde komma på ett sätt att övertyga er om hur fel ert beslut är,” muttrade han. Aurora satt kvar och hon suckade djupt. Hon kunde inte klandra honom. Men hon önskade att han skulle släppa det här nu. Det tjänade ingenting till att streta emot. Hon hade inte satt reglerna. Det var galaxenergin som krävde detta.

- ”Du kan inte komma på något, Cogo, för det finns ingenting att finna,” påpekade hon åter igen för honom. Cogo mötte hennes blick men han slutade inte att vanka otåligt fram och tillbaka, som ett fångslat djur i en bur.

- ”Jag negligerar inte ditt lidande, jag både känner och delar sin smärta,” fortsatte Aurora oroligt. - ”Men du måste försöka lugna dig för det här motståndet från din sida hjälper ingen. Jag skulle ljuga om jag påstod att din paranoja inte längre skrämmer mig. Du kommer att driva dig själv till vansinne tills slut om du inte slutar leta efter faror som inte finns.”

Cogo stannade tvärt. Hans ögon smalnade.

- ”Faran finns, Aurora!” insisterade han. - ”Jag kan bara inte bevisa den förrän den visar sin fula nuna. Och jag vill helst inte ha er i närheten av den när den gör det.”

Han återvände tills sitt envisa vankande. Detta var den Cogo hon kände, envis och fokuserad. Men trots att hans känslor var tydliga för henne kunde inte Aurora avgöra riktigt om hans vankande och envishet bara var utlopp för hans frustration och vägran att ge efter eller om han också försökte provocera henne. Om så var fallet borde han veta bättre.

- ”Får jag fråga en sak, Cogo?”

Aurora reste sig från soffan. Trots att hon endast var klädd i nattlinne och hennes långa, blonda hår var i oordning sviktade aldrig hennes monarkistiska utstrålning. Och, som alltid, det gjorde ett starkt intryck på den unge cyborggen.

- ”Du som har varit i så många strider, kämpat mot alla möjliga fiender och stirrat döden i vitögat många gånger; varför är det så svårt för dig att förstå att jag vill och måste också

kämpa?” frågade hon med bestämd ton, krävande ett ärligt svar från honom. - ”Jag kan aldrig göra det på samma villkor som du, jag är ingen krigare, men vi båda kämpar för samma sak; för freden och stabiliteten i vår galax. Så varför rättfärdigar du din egen kamp, dina metoder, men ställer dig i vägen för vad jag måste uträtta?”

Cogo skakade på huvudet.

- ”Jag skulle aldrig hindra er i er viktiga uppgift, Prinsessa, det är inte det jag gör. Men jag tycker mycket illa om ert tillvägagångssätt i det här fallet, om ni ursäktar att jag åter igen talar klarspråk.”

- ”Du tycker illa om det för att det innebär att jag måste gifta mig med Nehr,” påminde hon cyniskt.

- ”Det är inte bara giftemålet i sig, Prinsessa! Det är *honom!*”

Det hade gnagat inom honom enda sedan han hade fått se honom. Lord Nehr talade och förde sig väl, hade ett vårdat och stiltigt yttre. Men karln var kall och gav ifrån sig inget annat än onda aningar. Hittills hade Cogo inte sagt särskilt mycket om sitt obehag till Auroras fästman. Men han tänkte inte hålla tyst om det längre. Hon hade frågat honom varför han försökte stoppa henne från att gifta sig med Nehr. Han skulle ge henne sitt svar.

- ”Av er båda, varför är det bara ni som måste offra er för galaxens skull?” frågade Cogo henne. - ”Detta är ju, trots allt, ett arrangerat giftemål. Så vad kommer Nehr att offra?” Hans fråga var förbryllande.

- ”Sin hemvärld och sitt styre där,” förklarade Aurora, osäker på vad Cogo egentligen syftade till. Hennes förklaring imponerade inte.

- ”Oj! Var det allt?” undrade Cogo med uppenbar sarkasm och slog ut med händerna för att göra sin sak än tydligare. - ”Har han ingen familj eller vänner eller kanske t.o.m. käresta som han måste bryta med? Det låter ju föga imponerande jämfört med det pris ni måste betala.”

Av respekt och artighet hade han inte sagt sin fulla mening tidigare men om detta var enda sättet för att få henne att förstå skulle hon få höra hans åsikt och hans onda aningar, även om hon garanterat inte skulle gilla vad han hade att säga.

- ”Ju mer jag tänker på det desto mer känns det som att Nehr är den som kommer att vinna på den här uppgörelsen.”

Uppgörelse? Vad i hela friden talade han om!?

- ”Vinna? Vinna vadå?”

Hon hade verkligen inte insett det själv. Cogo hatade att erkänna det men han var dessvärre inte allt för förvånad. Hon var kanske inte mindre naiv som hon trodde att hon var.

- ”Er!” klargjorde han. - ”Och via er kontrollen över Great King. Och via Great King har han kontrollen över galaxenergin. Och därifrån... hela galaxen i sig! För den med ambitioner låter det hela som ett mycket klokt strategiskt drag! Allt han behöver göra är att övertyga er att säga ja om några timmar.”

Aurora skakade på huvudet. Hon lade armarna i kors och suckade djupt. Det fanns en sammanhängande logik i vad Cogo framförde men det gjorde det i alla konspirationsteorier, troliga som otroliga.

- ”Jag så önskar att du kunde se Nehrs goda avsikter med det här, Cogo,” sa hon. - ”Han och jag gifter oss för att rädda galaxen.”

Cyborgen var allt annat än övertygad.

- ”Och ni tror på det enbart för att han säger det?”

Hans fortsatta ifrågasättande började bli irriterande.

- ”Jag har ingen anledning att inte lita på Nehr!”

- ”Men det har jag!” förklarade Cogo bestämt. - ”Jag köper inte det där argumentet om att ni två tillsammans ska rädda galaxen, Prinsessa. Vill ni veta varför? För jag har redan sett i Nehr det som ni inte har sett eller vägrar att se.”

Hennes något sårade blick fick honom att mjukna. Ändå blev Cogo glatt överraskad av att hon inte avbröt honom. Kanske fanns det en möjlighet att han nämnde saker som hon själv aldrig hade övervägt? Och att hon innerst inne ville höra det?

- ”Ni är otroligt lätt att älska och de flesta män skulle göra vad som helst för er,” förklarade Cogo. - ”Men vad än Nehr har i åtanke så gör han det inte för att han älskar er eller för galaxens bästa.”

Hans mjukare tonläge hjälpte inte. Auroras ögon smalnade och hon började nu på allvar bli irriterad.

- ”Hur kan du veta det med sådan säkerhet?” krävde hon att få veta. - ”Jag har känt Nehr i nästan ett års tid. Du har bara studerat honom under någon minut.”

- ”Den minuten var allt jag behövde,” svarade Cogo självsäkert, men han visste att han måste förklara sig. - ”Det är riktigt, jag har inga bevis. Jag känner inte till Nehrs sanna avsikter. Allt jag har är min magkänsla, mina instinkter. Men jag kan säga en sak med säkerhet, Aurora; Nehr älskar dig inte. Jag vet att han påstår detta men han ljugar!” Den unga Drottningen fnös till. Hon älskade honom och Cogos instinkter hade, mot alla bevis, tidigare visat sig vara sanna. Men nu började han ändå gå för långt. Samma svartsjuka som först ville driva honom mot döden drev honom nu in i den löjligaste konspirationsteori som hon någonsin hört. Och den saknade helt grund. Det var nästan lika illa.

- ”Jag vet att du inte vill att någon annan man hyser känslor för mig, Cogo. Men bara för att du är obstinat om allt det här betyder det inte att han inte...”

- ”Haka älskar dig,” avbröt Cogo. - ”Han älskar er väldigt mycket ska ni veta. Djorgo också, innerligt och villkorslöst.”

Aurora blev alldeles stum. Cogo sa henne detta med sådan självklarhet, och hon kände inom honom att det var sant. Åter igen kände hon sig dum. Haka? Och Djorgo? Båda två, också? Lojalitet, tillgivenhet och djup vänskap, ja. Det hade hon alltid vetat. Men att de älskade henne? Hon hade missförstått dem också, precis som med Cogo. Och han förnekade inte att hans två cyborgkamrater älskade henne precis som han själv. Det var själva poängen med hans erkännande.

- ”Jag älskar dig,” påminde han. - ”Men det som din så-kallade fästman visar är bara teater, det är inga äkta känslor. Jag är mycket förvånad att ni, med era förmågor, inte har genomskådat honom. Om han verkligen brydde sig om er skulle han sätta er främst. Då skulle han lämna allt annat för er skull i stället för att tvinga in er i detta ultimatum. Om han hade varit ärlig och medlidsam hade han hjälpt er utan att tvinga er att gifta er med honom!”

Cogo hade ett argument, det kunde hon inte förneka längre. Men det förändrade ändå ingenting alls. Det här handlade om plikt och vad som måste göras, inte om kärlek.

- ”Du resonerar så här för att du inte ser det politiska perspektivet,” suckade hon. - ”Nehr är inte hjärtlös, han har inget annat val. Lagarna på planeten Ledzah är mycket strikta och kan inte ignoreras hur som helst. Som deras högsta ledare på livstid är han bunden av resoluta regler. Denna nya förändring i galaxenergin väntar inte, muteringar sker flera gånger snabbare nu än någonsin tidigare. Ledzah ligger för långt bort, han kan inte vara

frånvarande från Great King så länge så att han skulle kunna resa hem och hit med jämna mellanrum. Det enda som kan legitimera Nehr att flytta hit för gott är att han och jag ingår äktenskap.”

- ”Åt helsike med eran politik! Ni lyder inte under deras lagar, Prinsessa.”

Aurora stirrade chockad på honom.

- ”Cogo!?”

Varför hon plötsligt verkade så häpen över hans ilska förvånade honom. Ju mer han hörde av hennes avsikter, hennes argument, desto mer upprörd blev han. Aurora verkade finna sig i farligt mycket saker som hon inte borde, som om hon inte hade några rättigheter. De levde inte under medeltiden längre! Han steg fram till henne.

- ”Ni *är* väl Drottning av Vintergatan, inte sant!?”

Aurora nickade. Han behövde inte påminna henne om vem eller vad hon var! Men det verkade som om hon behövde påminna honom i stället.

- ”Och som Drottning har jag förpliktelser. En av dem är att respektera andra planeters lagar och kulturer. För dig blir minsta lilla konflikt så dramatisk och det förblindar dig, du ser inte helheten. Allt är inte bara svart eller vitt. Speciellt inte inom politiska beslut.”

- ”Och vad betyder allt det där egentligen, Prinsessa?”

Han kanske inte var mer än en cyborg, en före-detta gatupojke som aldrig hade fått någon skolgång. Men det gjorde honom varken dum eller oförmögen att förstå vad hon egentligen menade.

- ”Ni menar alltså att ni accepterar denna politiska cirkus bara för att ni så desperat behöver Nehrs hjälp? Att ni visste redan från början att han inte älskar er men att ni accepterar den här dårskapen för politikens skull?”

Han väntade otåligt på ett svar men möttes av bara hennes tystnad. Aurora hade sänkt blicken en aning, en gest som hon så ofta hade varit typisk för henne redan när han hade träffat henne över två år sedan.

- ”Jag hör er inte förneka det,” tillade han tillslut. Sakta höjde Aurora blicken till honom.

- ”Hade det spelat någon roll om jag hade det?” undrade hon. De båda visste redan svaret på den frågan.

Cogo suckade djupt och observerade henne ett ögonblick. Oräkneliga känslor for omkring inom honom, och ingen av dem var positiva; han var irriterad, arg, otålig, mentalt utmattad, förtvivlad och djupt oroad. Men han var ändå medveten om att Prinsessans känslor var lika mycket upprivna som hans egna. Han kunde naturligtvis inte avläsa dem som hon kunde, och han kunde inte läsa hennes tankar, men det var varken lögn eller någon överdrift i hans påstående att han faktiskt alltid hade och fortfarande kunde känna henne bortom hans normala sinnen. Det var intuitivt, och med säkerhet. Han gjorde inga troliga gissningar av vad hans övriga sinnen gav honom. Cogo visste inte hur eller varför men hennes känslor kom till honom. Och just nu var det ytterligare en anledning varför han var så upprörd. Varför tvingade hon sig själv till denna dårskap när det var så uppenbart att hon absolut inte ville göra det? Hon älskade inte Nehr. Till en början hade detta oroat Cogo men det fanns det ingen anledning till längre. Aurora såg Lord Nehr som en allierad, kanske t.o.m. som en vän. Men även där kändes det spänt och tillgjort, åter igen snarare som ett nödvändigt ont, precis som det stundande äktenskapet i sig. Ju mer Cogo tänkte på det desto mer fick han känslan av att Aurora kanske inte ens gillade Nehr. Kanske det var hans egen svartsjuka som desperat försökte hitta ett svagt ljus i denna mörka tunnel men även om hon såg Nehr som t.o.m. en god vän så var det ändå fel att tvingas gifta sig med honom mot sin vilja. Men det allra värsta av allt var att han helt enkelt inte litade på Nehr. Det fanns fler avsikter bakom det här bröllopet. Cogo

skulle aldrig ändra uppfattning om den saken. Lord Nehr gav honom samma onda aningar som alla deras tidigare fiender och motståndare, åter igen var det intuitivt. Det var en magkänsla som hade hållit honom vid liv enda sedan födseln fram till denna dag, en magkänsla som mycket sällan hade fel. Och Aurora visste det.

Men än så länge vägrade hon lyssna till honom med en åsnas envishet. Cogo tänkte tillbaka på alla de gånger då han själv hade varit jättearg och i det närmaste totalt omöjlig att resonera med. Starka känslor gjorde en till en dålig lyssnare, det visste han själv allt för väl. Men Aurora hade varje gång ändå talat reson med honom, ibland med blandat resultat och några få gånger hade hon t.o.m. tvingats använda sin Telepati för att stoppa honom. Men för det mesta hade han alltid lugnat sig för att hon hade varit förnuftet som han för tillfället hade saknat. Hon hade lugnat honom med sitt förnuft så sent som för bara några minuter sedan.

Deras roller var, på sätt och viss, omvända nu. Nu var det plötsligt han som måste vara förnuftets röst. Det var inte precis den styrkan han hade gjort sig känd för. Men för Prinsessan kunde Cogo verkligen göra vad som helst. Han skulle i alla fall försöka.

- ”Ni sa för en stund sedan att jag inspirerar er att bli mindre naiv och att se på Universum med större klarhet. Låt mig nu inspirera er att se klarare, Prinsessa!” uppmanade han. - ”Jag vet ingenting om vilka de är på Ledzah.”

Cogo ryckte på axlarna.

- ”Vem vet, kanske jag totalt har missbedömt Nehr, kanske är jag bara svartsjuk och paranoid,” erkände han. - ”Men en sak är jag helt övertygad om, Aurora; om Nehr och hans folk verkligen menar allvar med att hjälpa er att balansera upp galaxenergin igen så skulle de släppa honom utan protester. Såvida de inte allihop är fullkomliga idioter. Hur det än är så är ni inte skyldig dem någonting.”

Han hade rätt. Hon visste att han hade rätt. Men det spelade fortfarande ingen roll. Galaxenergin försvagades på ett sätt hon aldrig hade upplevt tidigare och hon kunde inte förklara varför. Och hon var inte längre den enda som behövdes för att återställa balansen. Ingenting som Cogo sa, hur sant det än må vara, kunde ändra på den saken.

- ”Jag behöver Nehrs hjälp, Cogo!” utbrast hon desperat och försökte hålla tillbaka gråten som allt mer tryckte i halsen. - ”Det är ett faktum jag inte kan blunda för! Jag måste ha hans hjälp. Jag kan inte rädda galaxen utan honom!”

Till hennes stora förvåning nickade Cogo bara lugnt och förstående mot henne och lade bägge händerna på hennes axlar. Även om han inte höll med henne var han på hennes sida. Han var alltid på hennes sida.

- ”Och han behöver er av exakt samma anledning,” påminde han. - ”Såvida han inte är en lögnare, vilket jag redan vet att han är.”

Om Nehr var oärlig angående sina känslor till Aurora, vad mer kunde han vara oärlig om? Det var det som verkligen oroade Cogo. Och det var uppenbart att Prinsessan, dessvärre, inte visste mer än vad han gjorde.

- ”Men ett annat faktum kvarstår; det är ni som är Drottning av galaxen, ingen på planeten Ledzah eller på någon planet har någon rätt att kräva något av er personligen,” fortsatte han. - ”Om de vägrar hjälpa till så blir de själva ändå drabbade tillslut förr eller senare för ingen kommer undan när galaxenergin blir svag. Ni säger att deras lagar inte kan tillåta Nehr att flytta hit såvida han inte gifter sig med er. Lagar kan skrivas om, Prinsessa, och i svåra tider blir de ofta just det. Men i stället för att göra det rätta för båda sig själva och oss alla ber dem er göra uppoffringar. Varför? Om de verkligen bara vill hjälpa er varför ber de då om något i gengäld?”

Cogos röst var mjuk men bestämd. Han måste få henne att tänka utanför vad än Nehr och hans folk hade sagt henne, lögner eller ej.

- ”Allt är inte bara svart eller vitt, sa ni. Varför struntar ni då att kolla upp gråzonen?”
frågade han och ruskade om henne ytterst lätt, allt för att tvinga henne att lyssna och tänka efter. - ”Nehr har er helt i sitt grepp för att ni är desperat, Prinsessa, och det vet han. Ni måste bryta er loss!”

Åter igen skakade Aurora på huvudet.

- ”Jag kan inte. Inte om du har fel, Cogo.”

- ”Och om jag har rätt?”

Hennes sorgsna, ljusblå blick blev plötsligt oerhört allvarsam.

- ”Det är också därför du måste leva, *om* du har rätt!”

Cogo flämtade till och stirrade på henne. Då var hon inte så naiv ändå som han först trott. Aurora hade haft samma frågor om Nehr som han själv hade, kanske t.o.m. samma skepsis. Hon ville tro på Nehr men hon var inte säker på om hon kunde eller borde. Men hennes oväntade ord hade också en ännu viktigare innebörd. Naturligtvis var detta inte varför hon önskade och krävde att han fortsatte att leva, men det betydde ändå att Aurora fortfarande behövde honom, behövde hans beskydd. Varför hade hon inte sagt detta tidigare? Hon hade inte behövt tigga vid hans fötter om att han skulle leva. Vetskapen av att Aurora fortfarande behövde honom och hans beskydd om så behövdes räckte för att ge Cogo all anledning att leva.

Hon visste att hon hade erkänt något för honom som han inte hade räknat med att få höra. Aurora hade helst inte velat att Cogo skulle känna till hennes egen misstänksamhet mot Nehr, det skulle bara betyda mer bensin på elden. Än mindre ville hon att han skulle tro att detta var anledningen till varför hon ville att han skulle leva. Ändå kändes det lite bättre, om än bara lite, att ha erkänt sin egen misstänksamhet. Cogo hade rätt, det var allt för mycket sammanträffanden. Varför hade Nehr dykt upp nästan omedelbart efter att de hade upptäckt att galaxenergin åter igen hade blivit försvagad? Han hade gett sina förklaringar, naturligtvis. Förklaringar som Aurora var tvungen att tro på. Vilket annat val hade hon? Men det behövde inte alls betyda att Cogos eller hennes egna misstankar var sanna. Och Doktor Kitty hade gett sitt stöd, sagt att detta bröllop och allians var det enda rätta och nödvändiga att göra. Om Doktor Kitty kunde lita på Nehr varför skulle då inte de göra det samma?

Hur det än låg till; Aurora uppskattade djupt hur Cogo så innerligt kämpade för att få henne ur den här situationen. Så länge hade hon varit blind till hur mycket han älskade henne men inte nu längre. Men han hade endast presenterat argument och teorier, men inga lösningar. Inga lösningar som både skulle stabilisera galaxenergin och rädda henne från att gifta sig med någon hon inte älskade. Nej, så länge det inte fanns någon lösning fanns det ingen annan utväg. Hon hade en plikt att förfölja. Ett öde. Hon hade inte valt att äga denna unika förmåga men hon skulle hantera den med största respekt, oavsett vad det kostade henne personligen. Dessutom; Aurora älskade inte Nehr men den som ödet hade valt åt henne att lösa deras galaktiska problem kunde ha varit långt värre. Om det inte hade varit för Cogo hade hon kanske med tiden lärt sig att tycka om Nehr. Det fanns faktiskt likheter mellan honom och Cogo, även om hon inte kunde sätta fingret på vad dessa egenskaper var.

- ”Det gör mig ont att jag gör dig så besviken,” sa hon svagt.

- ”Jag är inte besviken, Prinsessa.”

Cogo kände många känslor just nu men besvikelse var inte en av dem.

- ”Vad ni tänker göra är fel, jag bara vet det. Men besviken på er – aldrig!”

Med både stor beundran och kärlek till henne tog han hennes små händer i sina.

- ”Ni är modigare än någon annan man eller kvinna jag någonsin har träffat, Aurora. Jag hoppas bara att ert mod den här gången inte också är dumdrigt.”

- ”Det hoppas jag också.”

Aurora ville tro honom. Hon ville tro honom om så mycket. Men en sådan blind tro skulle vara farlig. Det var en tro hon inte hade råd att ge efter för.

- ”Jag är beredd att slåss för allas vår frihet, t.o.m. dö om det så krävs,” förklarade hon bestämt. - ”Men jag kommer inte att låta någon utnyttja mig mot min vilja. Det lovar jag dig.”

Cogo ville tro henne. Hon trodde ju på sina egna ord och menade dem. Men han fruktade att krafter utöver Prinsessans agerade i skuggorna utanför deras insyn. Och så länge han hade denna föräning kunde han inte riskera att verkligen lita på att hon inte blev utnyttjad.

Solens morgonljus bröt allt mer in i rummet. Allt detta ljus och denna värme förde inte med sig den vanliga glädjen för den unga Drottningen och cyborgen som det brukade. Det oundvikliga låg nu framför dem.

- ”Det är dags för oss att skiljas åt.”

Det var ord Aurora i flera dagar hade försökt säga och som hon hela tiden hade fruktat att säga. Men nu fanns det inte längre någon återvändo, ingen mer tid att skjuta upp det oundvikliga. Hon kramade Cogos händer allt mer. Hon mindes allt för väl hur deras avsked hade påverkat honom för ett år sedan.

- ”Ingen kan få veta att du har varit här. Du måste gå.”

Det fanns åter tårar i hans mörkblå ögon. Men han försökte att vara stark för henne. Deras händer släppte motvilligt taget om varandra och Cogo vände sig mot den öppna balkongsdörren. Men han stannade där. Han kunde inte ta ett steg till. Att lämna henne gav inte bara djupa skärsår i hans hjärta. Hans instinkter sa honom att lämna Prinsessan i Nehrs händer var farligt. Att ge sig av betydde att han övergav kvinnan han älskade och att han bröt sitt löfte att beskydda henne.

- ”Jag antar att det är uteslutet att föreslå att vi bara rymmer,” mumlade han. Cogo förstod inte varifrån han plötsligt fick förmågan att skämta, kanske för att hans komiskt omöjliga förslag var det enda han hade kvar, men hans ord fick dem båda att le, även om bara för ett ögonblick. Han mötte hennes blick och hans leende försvann.

- ”Jag trodde aldrig att det skulle sluta så här. När jag förlorade dig förra gången trodde jag att allt meningsfullt var över. Och nu händer det igen...”

- ”Du förlorade mig aldrig.”

Hon hade aldrig övergett honom och hon skulle inte göra det nu heller. De kunde inte vara tillsammans men det betydde inte att hon lämnade honom. Varken i tanke eller i hjärtat.

- ”Du förlorar mig inte nu heller,” försäkrade Aurora och greppade ömsint om hans vänstra arm. - ”Vad som än händer, Cogo, så kommer du aldrig att göra det. Speciellt inte efter denna natt.”

Hennes fortsatta ömhetsbevis påminde om vad de hade, vad de alltid hade haft. En tanke Cogo tidigare hade avrått sig från att framföra verkade plötsligt allt mer rimlig ju mer fortsatt omtanke Prinsessan visade honom. Och efter hennes eget medgivande att hon var något misstänksam mot Nehr också kändes det ännu mer angeläget. Han vände sig hastigt mot henne.

- ”Låt mig åtminstone få stanna vid er sida,” föreslog han. - ”Oavsett om jag har rätt om Nehr eller inte, om ni utsätts för fara vill jag finnas nära till hands.”

Cogos ögon nästan lyste upp av ny entusiasm, t.o.m. en känsla av hopp.

- ”Låt mig få stanna här på Great King som er beskyddare. Det är det enda vettiga jag någonsin har gjort i mitt liv. Och jag gjorde det ganska bra, om jag får säga det själv.”

Hans självsäkerhet hade återvänt konstaterade Aurora aningen förnöjsamt, likaså hans skrytsamhet, även om han just nu framförde det på ett ovanligt ödmjukt sätt. Cogos skrytsamma, överlägsna natur hade emellanåt irriterat henne och gjort henne ledsen, ibland hade han helt enkelt gått för långt. Men under de över två år som gått sedan de hade träffats för första gången på Månen hade han lärt sig ödmjukhet. Skrytsamheten fanns kvar men den var nedtonad. Aurora verkligen älskade mannen han hade blivit. Och hon kunde inte förneka att det alltid hade funnits ett fog bakom hans skryt om hans överlägsenhet som cyborg; Cogo var verkligen så stark och mäktig som han utgav sig för. Och nu erbjöd han sin styrka till hennes tjänst åter igen. Varför var mer än uppenbart, det var precis lika mycket hans ovilja att skiljas från henne som hans vilja att få fortsätta att beskydda henne. Cogos lojalitet och ständiga tillgivenhet fortsatte att beröra hennes hjärta. På många sätt var hans förslag en utmärkt idé! Men efter dessa senaste dagar de hade tillbringat tillsammans, efter denna natt i varandras armar, var hans erbjudande en omöjlighet.

- ”Du gjorde mycket mer än bra, min älskade,” svarade hon honom hjärtligt. - ”Jag har dig att tacka för mitt liv fler gånger än jag kan räkna. Jag skulle mer än gärna tillmötesgå din begäran om det bara var mitt beslut att fatta men du vet att det du begär är omöjligt. Din närvaro här skulle ifrågasättas av Ledzaherna. Och än mer av Nehr.”

Det var precis det här han hade fruktat att hon skulle säga.

- ”Jag lovar att hålla mig på avstånd,” insisterade Cogo. Men Aurora skakade på huvudet.

- ”Löften räcker inte, Cogo. Inte den här gången. Varken du eller jag kommer att kunna dölja vad vi egentligen känner för varandra i all evighet. Frestelsen att träffas när vi fortfarande är så nära varandra skulle bli för stark för oss båda två. Den minsta blick av åtrå från någon av oss i ett svagt ögonblick skulle avslöja oss. Om Nehr skulle få veta, om han skulle känna att hans äktenskap med mig är det minsta hotat kan det få katastrofala följder.”

- ”Vad spelar det för roll!?” utbrast Cogo. - ”Varför skulle han bry sig? Han älskar dig ju ändå inte!”

- ”Cogo!”

Hennes annars så oskuldsfulla ögon stirrade hårt på honom. Cogo kände igen den blicken. Hon tittade alltid på honom sådär när han både skrämde och förargade henne på samma gång.

- ”Detta handlar inte om kärlek. Det handlar om lojalitet.”

Nu medgav hon det, fullt ut.

- ”Och hans lojalitet är viktigare än min?” undrade Cogo cyniskt. Aurora tog ett steg tillbaka och hon skakade sakta förnekande på huvudet.

- ”Om du verkligen tror det borde du inte ställa den frågan alls.”

Cogo tystnade. Hon hade rätt och han ångrade redan att han hade frågat en sådan dum sak. Prinsessan hade haft rätt om det också; hans svartsjuka gjorde honom tokig. Men den fick honom också att förbli fokuserad, att ifrågasätta.

- ”Vad Nehrs känslor än må vara så har han gått med på att gifta sig med mig,” påminde Aurora bestämt. - ”Om han gör det enbart för att han ser det som sin plikt så måste jag respektera och hedra det. Vi måste respektera det!”

Cogo fnös till och vände bort blicken. Respektera honom, en dryg lögnare som säkerligen hade hemliga agendor i åtanke? Aldrig! Irriterad grep Aurora tag i hans arm för att tvinga honom att lyssna.

- ”Hör du vad jag säger, Cogo!? Jag kan aldrig någonsin ge honom minsta anledning att lämna Great King. Utan honom är vi alla förlorade.”

Cogo knöt nävarna i frustration. Gång på gång försvarade hon Nehrs känslor och vilja, och det höll på att göra honom galen även om han förstod varför hon gjorde det. Inte nog med att han var fullt övertygad om att Nehr utnyttjade Prinsessan på något sätt för eget syfte, plikten tvingade henne dessutom att göra karln lycklig! Med allt vad det innebar.

- ”Snälla, Prinsessa, jag litar inte på honom! Sänd inte iväg mig!” bad han.

Aurora drog ett djupt andetag och för ett ögonblick övervägde Cogos förslag från hans perspektiv. Men det gjorde saken bara ännu mer omöjlig.

- ”Om jag låter dig stanna här, kan du lova att du inte kommer att göra något irrationellt när du ser Nehr vid min sida?” frågade hon och krävde ett ärligt svar. - ”Kan du garantera mig att du kan hantera och svälja din svartsjuka?”

Cogo stirrade på henne med uppspärrad blick. De båda visste redan svaret.

- ”Nej...” mumlade han. Han hatade att behöva erkänna men han hade inget val. Han kunde inte ljuga för henne.

- ”Förstår du då varför du måste åka?”

Ja, Cogo förstod varför. Samtidigt skar det ändå i hans hjärta att höra henne beskydda Nehr, åter igen. På något sätt kände Cogo på sig att Lord Nehr var inte den som vanligtvis behövde beskydd. Han var måhända sin världs högste ledare men Nehr var en karl som gav intryck av att kunna klara sig själv. Men hennes fråga var ändå befogad. Cogo visste att han inte skulle kunna behärska sig om han skulle tvingas bevittna Nehr och Aurora intimt tillsammans. Det lilla han fick se redan ifrån igår kväll hade varit jobbigt nog. Hans svartsjuka skulle slutligen driva fram det värsta inom honom, vilket var en i det närmaste ostoppar kraft, och han skulle då inte längre kunna lova att Nehr skulle gå säker. Även om Aurora inte så desperat hade behövt Nehrs hjälp med galaxenergin skulle hon aldrig tolerera att han kom till skada.

Hon kände Cogos växande ilska och svartsjuka. Aurora behövde inte utnyttja sina förmågor för att märka hur starkt han ogillade hur hon försvarade någon som han ansåg var en lögnare och en labilitet. Ja, hon beskyddade sin fästman från sin käre väns vredesmod. En ny bärsärk från Cogos sida var det sista de behövde. Men den hon verkligen försökte beskydda här var Cogo själv mer än någon annan.

- ”Även om du skulle kunna behärska dig vill jag aldrig utsätta dig för det lidande det skulle innebära för dig att stanna här,” förklarade hon. - ”Du kommer att ha det bättre hemma på Jorden eller vart som helst i galaxen. Det räcker att du vet vad jag måste göra, jag vill skona dig från att behöva se det dagligen också.”

Han nickade svagt. För ett ögonblick hade han verkligen känt förhoppning, en utväg ur den här vakna mardrömmen. Men Prinsessan hade rätt. Det var en kompromiss som aldrig skulle fungera. Åter igen fick Cogo erkänna sig besegrad. Han hatade det. Men han hade inget val. För att återställa galaxenergin var de alla tvungna att göra uppoffringar.

Aurora kände förändringen inom honom. Inte att Cogo ändrade uppfattning eller tankar men det verkade som om han äntligen började acceptera vad de alla var tvungna att göra. Det skulle inte bli lätt, speciellt inte för honom. För att inneha sådan enorm styrka var Cogo nästan förvånansvärt emotionell, även sårbar. Men det var också det som gjorde att han förtjänade sin styrka. Professor Dodge hade valt sin cyborg väl. Cogo var allt annat än kall och utan empati. Men också just därför skulle han lida nu, kanske ett bra tag framöver. Han skulle göra det för att han hade lovat henne att leva. Han skulle lida för att han älskade henne så mycket. De var nu tvungna att skiljas åt men Aurora skulle inte låta honom gå utan att ge honom några uppmuntrande ord på vägen.

- ”Var stark, för min skull, Cogo. Det är det sista jag någonsin kommer att be dig om. Din styrka är min styrka, minns du? Om du är stark för min skull lovar jag att jag kommer att vara stark nog att genomföra det som jag måste göra.”

- ”Jag förstår...”

Cogo sänkte blicken och nickade, motvilligt men lydigt. När han mötte hennes blick på nytt hade han en nästan blyg uppsyn.

- ”Jag vet att det är oartigt och att jag inte har någon rätt att fråga, men jag skulle vilja be er om en sista tjänst,” sa han. Utan att veta vad han önskade nickade Aurora utan tvekan. Kanske var det de sorgsna mörkblå ögonen framför henne som kunde få henne att gå med på nästan vad som helst. Hon hade tvingats neka Cogo så mycket redan, hon ville inte göra det ytterligare.

- ”Glöm mig inte,” bad han.

- ”Aldrig!”

Auroras svar var omedelbart.

- ”Idag kommer jag att tillägna mitt liv åt en annan men mitt hjärta är för alltid ditt,” fortsatte hon. - ”Jag kommer aldrig att glömma dig.”

Hennes villkorlösa kärlek och löfte bara stärkte Cogos övertygelser ytterligare. Han hade ett eget löfte att ge, ett som visade att han aldrig tänkte glömma henne heller. Med vördnad och respekt lade han sina bägge händer mot hennes kinder.

- ”Och *om* jag har rätt, kalla på mig!” beordrade han bestämt. - ”Tveka inte. Ni måste lova mig det! När ni än behöver mig, kalla på mig och jag kommer till er, vart i Universum ni än är.”

Hans löfte att beskydda henne var lika oändligt och oupphörligt som hans lojalitet och kärlek. Vad han begärde av henne var inte alls någon överraskning. Eller något som hon inte kunde ge honom. Med glädje gick Aurora hans begäran till mötes. Han fick henne alltid att känna sig så trygg.

- ”Det ska jag,” lovade hon. - ”Jag kommer *inte* tveka!”

Självklart trodde han henne. Men lämnad ensam skulle hon ändå förbli sårbar. Det var kanske det mest skrämmande scenario Jan Cogo kunde föreställa sig. Och om Prinsessan på något sätt hindrades att ta kontakt med honom skulle han aldrig få veta att hon behövde hans hjälp. Hela situationen var verkligen en mardröm.

I ett lönlöst försök att dölja sin oro sänkte han blicken på nytt.

- ”Jag skulle ljuga om jag påstod att jag inte är rädd,” erkände han. Han ville inte föra över sin rädsla till henne, snarare bara vara ärlig med sina känslor. Men Prinsessan hade hela tiden uppvisat en beundransvärd inre styrka och tapperhet som Cogo var nästan avundsjuk på. Det var snarare hon som gav honom styrka, inte tvärt om.

- ”Framtiden är inte utom din kontroll.”

Hennes röst var mjuk och lugnande, men samtidigt stark och självsäker. Prinsessans rogivande försäkran påminde honom om Arcie och hur hon brukade lugna honom när han hade varit riktigt liten och rädd. Men desto mer påminde Aurora honom om hur det brukade vara mellan dem båda, när de hade varit på sin resa från Månen till Great King. Hon hade alltid funnits där för honom. Ibland för att tillrättavisa honom men hon hade alltid varit på hans sida. Även när hon bad honom avlägsna sig var det för att hon brydde sig om honom, t.o.m. beskyddade honom. Cogo måhända hade förälskat sig i henne genom den allra första anblicken, Prinsessans skönhet hade tagit honom med storm, men hans ovillkorliga kärlek hade alltid väckts av hennes inre skönhet som var ännu vackrare. Och hans kärlek skulle förbli så länge han levde.

Väl medveten om alla hans känslor tog Aurora hans händer i sina.

- "Var inte rädd, Cogo. Du är inte ensam," försäkrade hon. - "Ditt löfte till mig gäller även från mig till dig."

Aurora såg honom i ögonen med den allra djupaste kärlek.

- "När du behöver mig kommer jag att finnas där för dig."

Hennes betryggande, älskvärda ord fick en tår att falla nedför Cogos kind. Han skyndade sig att torka bort den, trots att han hade ingenting att dölja. Han vände sig sedan om, mot den öppna balkongdörren. Han sa ingenting och det gjorde inte hon heller. Morgonsolens strålar bländade hans ögon och värmdes hans hud. Hur kunde en sådan vacker morgon innebära en så dystert framtid? Han slöt ögonen och drog ett djupt andetag. Så fort han steg ut på den balkongen fanns det ingen återvändo. Även om han skulle få träffa Aurora igen skulle det aldrig bli på samma sätt, aldrig igen som älskande. Hans ben och fötter kändes ofantligt tunga.

Han kände plötsligt en lätt beröring mot hans axel. Trots att hans rustning skilde dem åt kunde han känna hennes hand. Den inre glöd som var allt som Cogo var, allt han kände och trodde på flammade upp inom honom när Aurora vidrörde hans axel. Omedelbart snurrade han runt och med tårarna rinnande nedför kinderna omfamnade han henne. Aurora kramade honom tillbaka. De båda grät. Och de kysstes, passionerat och desperat. De hade äntligen funnit varandra, äntligen erkänt och visat sin kärlek till varandra, bara för att tvingas ifrån varandra igen. Tiden tillsammans hade varit alldeles för kort.

- "Farväl, min älskade Aurora," viskade Cogo mellan tårarna medan han höll henne så nära han kunde. - "Du är den starkast lysande stjärnan på min himmel. Mitt morgonljus..."

Den emotionella smärtan var obeskrivlig. Trots att hon befann sig i tryggheten av hans famn skakade Aurora över hela kroppen. Tårarna bara fortsatte att falla, utan kontroll och till synes utan slut. Aldrig hade hon kunnat föreställa sig att det skulle göra så ont att skiljas ifrån honom, detta var ju inte första gången de sa farväl. Kanske var det för att förra gången hade det inte varit något riktigt farväl. Och de hade inte stått varandra så här nära då. Den gången hade Cogo flytt ifrån henne. Den här gången tvingades hon putta iväg honom för att han vägrade ge sig av. Det här var så mycket värre, så mycket mer uppslitande.

Trots att hon hade vetat om det här så länge, försökt förbereda sig själv så innerligt, befann hon sig i det närmaste i chock. Alltihop kändes så obegripligt. Men hon ångrade ingenting. Alla tårar som föll var inte av sorg. Att låta Cogo få veta, att släppa honom så nära inpå, att dela allt med honom, var det bästa hon någonsin hade upplevt. Hennes skakningar upphörde slutligen när han kärleksfullt strök med fingrarna genom hennes hår. Många hade under hela hennes liv sagt henne hur vacker hon var. Cogo var den som

fick henne att känna sig vacker. Hon var självisk som innerst inne inte ville låta honom gå men det var för att han gjorde henne så lycklig. Hon var tacksam mot sig själv att hon hade unnat sig att vara så självisk ett kort ögonblick i livet.

- ”Farväl, Cogo,” viskade Aurora tillbaka. - ”Du är min himmel. Min sol. Och min måne.”

Hon kallade honom så fina, vackra saker. saker han inte förtjänade att bli kallad efter. Men om det var så hon såg honom, vem var han att förvägra henne den rätten? Cogo var bara rädd att med tiden skulle Aurora förlora den där oskuldsfulla, romantiska bilden av Universum och allt levande i det. Ytterst försiktigt och vördnadsfullt smekte han sakta med fingertopparna över hennes fagra ansikte. Han kunde det redan in i minsta detalj, ändå var detta som den första gången han hade fått se henne.

De drucknade i varandras ögon. Cogo kände hur hennes ena hand bakom hans nacke ville föra honom närmare henne. Och han lydde. Deras läppar möttes igen, en allra sista gång. Nu fanns ingen desperation i hur deras läppar möttes. Det var långsamt och oskuldsfullt. Passionen var ren, ärlig kärlek.

När kyssen slutligen bröts föll det inte längre några tårar från någon av dem. Det var ett värdigt slut. Men inte ett totalt slut, Aurora tillät det inte. Hon ville påminna honom ytterligare en gång att han alltid skulle finnas i hennes tankar.

- ”Jag kommer för alltid att förbli din vän,” sa hon och omfamnade honom på nytt. - ”Jag kommer aldrig att älska någon annan än dig.”

Hon kramade honom så hårt hon kunde.

- ”Minns alltid, jag behöver dig.”

Cogo nickade svagt, mest för sin egen skull. Hennes ord var numera självklara.

Prinsessan behövde inte bevisa sin kärlek till honom. Han visste. Han hade trots det hellre velat höra henne be honom att stanna kvar hos henne. Det var orden som hon, också, hellre hade velat säga honom. De båda visste det. Men så länge som galaxenergin befann sig i denna nya, mystiska obalans och ingen annan lösning än den de hade stod att finna kunde inte den enskildes behov sättas framför behovet hos de miljarder och åter miljarder mångas.

Men det var också därför som Cogo aldrig helt tänkte lämna henne. De skulle aldrig mer kunna vara tillsammans men de skulle ändå aldrig mer var åtskilda. Inte i hjärta och tanke. Och om hon kallade skulle han finnas där.

- ”Jag kommer aldrig att överge dig, Aurora. Aldrig!”